

En psykologisk spændingsroman af
MORTEN BRACKER

BESVÆRGELSEN

NORDROSE

BESVÆRGELEN

Morten Bracker

BESVÆRGELSEN

ROMAN

BESVÆRGELEN

Af Morten Bracker

Copyright © Morten Bracker 2014

Følg forfatteren på mortenbracker.dk
samt på [facebook.com/mortenbracker](https://www.facebook.com/mortenbracker)

Bogen er sat med New Baskerville
Omslag: Morten Bracker/istockphoto

Published in Denmark 2014

1. udgave

ISBN: 978-87-997339-2-7

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copy-Dan,
og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Forlaget NORDROSE

www.nordrose.dk

Meget mere fortælling

Bliver du grebet af spændingen, historien og fortælleuniverset, kan du få meget mere.

Besøg webadressen:

mortenbracker.dk/besvaergelsen

Her kan du komme endnu tættere på historien og dyrke alle detaljerne. Du kan blandt andet gå på opdagelse på det store verdenskort, hvor du kan følge alle historiens geografiske ruter, se billeder fra de mange spændende lokationer i historien samt læse masser af små intense appetitvækkere.

DEL 1

Medien

Ayadana Dida, Tempelbyen

for 2.846 år siden

[N 36° 27.034 E 50° 51.755]

Der lød et bump fra taget, og Ceremonimesteren kiggede pludseligt op. Hans ansigt var alvorligt. Ikke vredt, men koncentreret. Hun skulle være forsigtig. Den mindste lyd og de ville opdage hende. Tagstenene lå løst, og hun var kommet til at skubbe til en af dem, da hun rykkede sig. Kunne ikke se den tolvte person gennem sprækken i taget. Lige nu blev hun liggende helt stille og ubevægelig. Trak ikke vejret. Flyttede forsigtigt hovedet fra sprækken og ventede. Lidt efter fortsatte Ceremonimesteren, kunne hun høre. Han havde ikke set hende. Det virkede i hvert fald ikke sådan. Eller også var han forvisset om, at vagterne, der var placeret hele vejen rundt om Ceremonisalen, sørgede for sikkerheden.

Hun trak bueremmen over hovedet og lagde skaftet tilrette i den højre hånd. Koncentrerede sig om alle sine bevægelser, så hun ikke mistede fæstet og heller ikke kom til at foretage pludselige ryk. Hun trak en pil op af hylsteret på ryggen og lagde den an mod buen. Indtil videre uden at spænde strengen. Pilen var med særligt tungt hoved af jern. Spidsen var skærpet som et knivsblad, men vinklen på pilen vid. På den måde ville den gennembryde både kød og ben uden forhindring, men samtidig blive bremset af modstanden og derfor ikke fortsætte helt igennem. Den ville efterlade et åbent og stærkt blødende sår og på den måde gøre størst mulig skade. Hun var en erfaren bueskytte, og ramte hun lige i hjertet, ville han dø øjeblikkeligt. Indtil videre havde hun dog kun nedlagt byttedyr og aldrig dræbt et menneske. Dette skulle blive hendes første, men måske langt fra det sidste. Hadet og vreden i hende var så stærk, at intet kunne standse hende i det, hun havde sat sig for. Hvor grusomt det end måtte være, og hvor meget det end var imod hendes grundliggende menneskelige værdier. Dette var en nødvendighed, der strakte sig langt ud over hende selv. Langt ud over denne bys skanser og langt ud over dette lands grænser.

Hun kiggede ned på de mange hundrede mennesker, der stod og

maste sig på udenfor porten ind til Ceremonisalene, Ayadana Gatu, som de selv kaldte den store runde bygning. Stemningen var anspændt; nærmest ond. De var truende og råbte skældsord efter de mange vagter, der gjorde, hvad de kunne for at holde dem ude. Det var alligevel lykkedes hende at klatre op på taget uden at blive opdaget, og så længe hun forholdt sig helt stille, ville de ikke bemærke hende. Det var helt mørkt. End ikke månelys var der denne aften. Kun den klare stjernehimmel og faklerne nede ved indgangsportalen.

Hendes brødre og søstre, som de betegnede hinanden, ventede lige uden for muren, omkring fem til seks meter fra det tagudhæng, hun var klatret op på. De stod klar til at sikre hende flugtvejen, når hun havde gennemført attentatet. Klar til at beskyrme hende fra vagterne og skabe tumult blandt de i forvejen opstemte masser, så de kunne forsvinde i mængden. De var ikke hendes rigtige brødre og søstre, men de var alle beslægtet på en helt særlig måde. De kaldte sig Frajan'ere. De udstødte. Deres virkelige brødre og søstre var her ikke. De var blandt de få udvalgte, og de opholdt sig langt herfra. Beskyttet fra omverden. Beskyttet fra oprørerne og de udstødte.

Det lykkedes hende ganske forsigtigt at mave sig længere op uden at lave den mindste lyd, så hun kunne nå den lidt bredere sprække i taget. Nu kunne hun igen se det meste af salen under sig. De tolv personer, der var centrum for ceremonien, stod på hver deres cirkelformige flise. Hver flise var omkring en halv meter i diameter, og alle tolv fliser var fordelt, så de tilsammen dannede en krans med en diagonal på omkring ti meter. Fra hver flise løb en mejslet linje i stengulvet ind mod midten, der ligeledes udgjordes af en cirkelformig flise på samme størrelse som de øvrige. Bag de tolv, ud mod ydervæggen af salen, stod en ring af mindst halvtreds indviede tilhørere. Det var de såkaldte Anusiya'er.

Elleve af de tolv personer i ceremonien havde blod på begge hænder samt blod i ansigtet. Ceremonimesteren, der indtil nu havde opholdt sig i centrum, fulgte linjen i gulvet ud mod den tolvte person og gjorde klar til den sidste del af ceremonien.

Hun havde svært ved at høre, hvad der blev sagt. Ceremonimesteren talte meget lavt, og det gjorde de tolv Fratara'er, som de kaldte sig, også. Samtidig blev en del af ceremonien udført på et sprog, hun kun kendte ganske lidt til. Avesta. Hun havde ikke lært at læse skrifterne

endnu og havde derfor kun et beskedent ordforråd.

Fratara'erne var de øverste i den Hada, den Orden, de havde stiftet for præcis to år siden. Den Orden de kaldte Matista Hasiya. Hendes beskedne kendskab til Avesta-sproget fortalte hende, at det betød noget i retning af "Den største Sandhed". I de to år der var gået, havde de udvalgte arbejdet intensivt på Pariyana'et. Det manifest, som skulle udgøre selve fundamentet, eller grundloven, for den mission, Hada'en havde udstukket for fremtiden. Ikke bare for fremtiden i Medien, men for hele menneskeheden. Intet mindre.

De valfartende, der gennem mange århundreder havde lagt vejen til Tempelbyen Ayadana Dida for at træde Lidelsesstien og kaste sig i dybet ved Gasta, Djævelens Mund, havde samlet sig på netop denne dag. I dag skulle dåben, indvielsen, af de tolv Fratara'er gennemføres, og nu var selve indvielsesceremonien i gang. Ceremonien, der skulle forsegle vedtagelsen af det færdige manifest, men især ceremonien, der skulle stadfæste den kontroversielle og forhadte Huvadata. Blodslinjen. Kun de, der var i den direkte blodslinje med de tolv Fratara'er kunne kalde sig Ataiya'er. I første linje, som det betød. Og kun de Ataiya'er, der kunne betegnes som egnede, med særlige evner, kunne siden hen måske selv blive Fratara.

Så snart ceremonien om få timer var slut, ville ingen uden for Matista Hasiya længere have adgang til Tempelbyen. Hele området ville blive forbeholdt det nye projekt, som manifesteret i Pariyana'et. Beboelserne i bjergene og i dalen omkring Tempelbyen ville blive ryddet de næste uger, og selve Tempelbyens århundrede lange funktion som bedested og lidelsesfællesskab ville blive afviklet. Opførelsen af det nye kloster og den nye klosterby, Avahana, var allerede i gang, og de få hundrede oprørere, der var tilbage i aften, kæmpede til det sidste. De bestod for de flestes vedkommende af de udstødte Frajan'ere. Børn af Fratara'erne, som enten ikke var blevet udtaget som egnede, eller som ikke var i den direkte blodslinje. Ataiya'erne var den nye adel. Alle andre blev forvist.

Alt dette stod skrevet i det endelige manifest, der også beskrev den verdensorden, Hada'en skulle skabe for fremtiden og for menneskeheden. Alle religiøse relationer blev skåret fra. Den nye sandhed, Vazarka'en, som de kaldte projektet, ville for fremtiden definere alt. Sandhed og løgn. Lys og mørke. Mening og meningsløshed. Og ikke

mindst skabe selve den ramme, inden for hvilken mennesket overhovedet kunne tænke.

Ceremonimesteren begyndte at udsige en forkyndelse for den tolvte Fratara. Denne skulle dog ikke kun indvies, men efterfølgende også ophøjes som selveste Fratara Abiy, Øverste af de tolv. Efter denne første del af forkyndelsen kom Ceremonimesterens hjælper, en Anusiya, hen med en bakke, hvorpå der stod et lille sølvbæger, og ved siden af dette lå en kniv. Sølvbægeret var omkring syv centimeter i diameter og havde en smal inskription hele vejen rundt, cirka en centimeter fra overkanten.

Abiy'en rakte sin venstre hånd frem med håndfladen opad. Ceremonimesteren tog kniven og lagde forsigtigt knivsæggen mod midten af håndfladen. Med et hårdt tryk gik kniven gennem huden, og han trak et snit på omkring fem centimeter, så kødet åbnede sig. Derefter lagde han kniven tilbage på bakken og holdt sølvbægeret ind under Abiy'ens hånd, mens han trykkede den sammen som en knyttet næve, så blodet begyndte at løbe. Da der var løbet nok blod i bægeret, stillede han det tilbage på bakken og vendte begge Abiy'ens håndflader opad. Herefter dyppede han sin finger i blodet i sølvbægeret, og mens han igen udsagde en forkyndelse, markerede han tre symbolske punkter. Først afsatte han et blodaftryk på Abiy'ens venstre håndflade, som i forvejen var blodig. Derefter på den højre håndflade. Og til sidst midt i hans pande.

Hun lagde øret helt ned til sprækken i taget og lyttede efter, men kunne kun fange sporadiske ord af Ceremonimesterens lavmælte og indforståede tale.

» ... fra-sahaya ... naya ... taha ... bumi ... visa-dahayu ... « Hun havde meget svært ved at skabe sammenhæng i ordene, men kunne tyde, at det handlede om at » ... opbygge ... og bringe ... en fortælling ... til menneskeheden ... til alle nationer ... over hele verden ... « Og længe fremme i forkyndelsen opfangede hun flere løsrevne ord af en lang sætning. » ... kamna ... azda matista ... hasiya ... hamapitar ... hamatar ... ataiya ... « Dette kunne hun tyde som » ... de få ... som skulle kende ... den største sandhed ... af samme far ... og af samme moder ... i første linje ... «

Hun kendte rigeligt til indholdet i Hada'ens manifest og til deres dedikerede mission. Og hun var selv en af de udstødte Frajan'ere.

Men, hvor de fleste allerede havde forladt området over de sidste mange måneder, så havde hun tænkt sig at kæmpe. Ikke bare for sin hævn, men også for sin frihed. Friheden fra Hada'ens sandhedsfængsel, som hun kaldte det. Det fængsel, der ville stjæle hendes frihed til bare at være. De ville skabe mening og lys for alle de mennesker, der gennem hundreder af år havde vandret i mørket her. De ville skabe mening og lys for menneskeheden, der utvivlsomt levede i en bevidsthedsmæssig skygge. Men det havde en pris. En pris, hun ikke var villig til at betale. Hun ville ikke opgive friheden til at dyrke renheden og oprindeligheden, og hun ville ikke tvinges til at tænke tanker, der ikke var hendes egne. Hun ville hellere intetheden end løgneren. Mest af alt ville hun ikke underkastes en sandhed, skabt af den far, de fædre, der havde udstødt deres egne børn. Afvist dem som urene og som uegnede til at indgå i den netop indviede Huvadata.

Hun havde samlet sine disciple. De få i den inderste kerne af de udstødte, der ønskede hævn, og som ønskede at vie deres liv til denne frihedskamp. Disse kaldte hun sine brødre og sine søstre. Alle andre var forblændet. Allerede. Forblændet af den fortælling Hada'en havde opbygget gennem hundreder af år, bygget på deres forgængeres fortællinger gennem igen tusinder af år, men som de nu manifesterede som en mission, der skulle udbredes til hele menneskeheden. En mission, der i dag, med denne ceremoni, forseglede manifestet og ophøjelsen af blodslinjen.

I praksis var de blevet udstødt for længe siden, allerede da de udvalgte blev hentet og sendt til det nye sikrede kloster længere nede i dalen mod havet. Men formelt blev udstødelsen gjort fyldest netop nu. Netop i dette øjeblik lige under hende, og derfor var de sidste få hundrede vedholdende mennesker mødt op for at skabe modstand. Hun vidste, at de fleste ville fortrække, når vagterne hævede deres våben. Men ikke hende. Hun ville hellere dø. Og måske ville det blive sådan. De, hendes brødre og søstre, hendes disciple, havde svoret ved deres liv, at hævne og nedkæmpe Hada'en.

Anusiya'erne, der stod i en tæt rundkreds omkring de tolv Fratar'er, begyndte at udsige forkyndelsen sammen med Ceremonimesteren. Anusiya'erne var også særligt udvalgte. De skulle arbejde i Klosteret med udviklingen og udbredelsen af Vazarka'en, Den store Fortælling, som udgjorde selve missionen. De var ikke i blodslinjen, men de

var dedikerede tidligere munke, der havde valgt at forlade deres religioner for nu at tjene Hada'en.

Ceremonimesteren holdt Abiy'ens hænder ud med omkring en halv meters mellemrum, fortsat med håndfladerne opad, så der dannedes en usynlig triangel mellem panden og de to hænder, mens han afsluttede forkyndelsen.

» Du er nu Fratara Dida, « udsagde han højt og tydeligt.

Alle tolv Fratara'er stod nu med blodet dryppende fra deres venstre hånd. Hun kunne se, de knyttede deres næver enten i smerte eller for at standse blødningen.

Ceremonimesteren placerede sølvbægeret, der nu var næsten fyldt med de tolv Fratara'ers blod, midt i cirklen på stenflisen i centrum af de tolv radiale linjer. Herefter gik han, i en lige linje mellem den første og den tolvte radial, ud af cirklen og fortsatte forkyndelsen på ydersiden, i skyggen af den Orden, han formodentlig ikke selv var en del af. Den Orden, der nu lukkede alle ude, som netop Ceremonimesterens udtrædelse symboliserede. Imellem de tolv var nu kun de linjer, der forbandt dem direkte, hvilket symboliserede det helligste i den nye Orden, nemlig blodslinjen, Huvadata'en.

Pludselig gav det et sæt i hende. Der havde lydt et kæmpe brag, og en kolbe med antændt flydende olie var blevet kastet mod bygningen. Hun hørte flere råbe.

» DURUJIYA! « Bedragere, råbte de.

Vagterne fik hurtigt slukket ilden og begyndte samtidig at presse oprørerne længere væk fra muren omkring bygningen. Det udviklede sig til røre og håndgemæng og flere blev slået ned. Sikkerheden omkring bygningen var så massiv, at oprørerne ikke havde en chance. Hada'en havde gennem de seneste måneder fået opbygget en tætmasket sikkerhedsorganisation, som holdt alle modstandere effektivt ude. Oprørerne havde ingen muligheder for at komme ind på livet af Fratara'erne, så modstanden i dag var alene symbolsk, og så snart Matista Hasiya flyttede til det nye kloster i dalen, ville den være utilnærmelig og unedbrydelig. Hun vidste, at hun ville stå meget alene sammen med sine få disciple, men hun ville aldrig give op, om hun så var den sidste tilbage, der stadig kæmpede. Hun vidste også, at hun ikke ville vinde slaget i dag. Heller ikke i morgen. Muligvis ikke engang i sin levetid, men hun ville skabe en handling, en manifestation af sin

modstandskamp, netop i aften ved denne symbolske ceremoni. Lige så symbolsk skulle hendes manifestation være. Et symbol på den modstandskamp, hun håbede ville fortsætte, til den dag Matista'en var definitivt nedkæmpet og menneskeheden igen fri. Om det så skulle tage tusinder af år, så måtte hendes brødre og søstre langt ude i fremtiden fortsætte kampen. En dag ville alle Frajan'ere få deres hævn. En dag ville Den store Fortælling falde, og når den dag kom, ville hun fra et sted i himlen, mindes det hun gjorde denne aften.

Hun fornemmede, at der var mere uro i Ceremonisalen nu. Den trykkede stemning uden for porten, og flammerne, der et øjeblik var blusset op lige foran hovedindgangen, skræmte Anusiya'erne. Det var nu eller aldrig. Hun vendte sig og gjorde signal til de andre, der stadig stod klar uden for muren. Gjorde signal til, at det var nu. De skyndte sig derfor straks at indtage de aftalte positioner i menneskemængden. Hun orienterede sig omkring bygningen, så meget hun nu kunne se der oppefra. Der var vagter over alt, og der var mange meter ud til muren, hvor porten holdt alle de uønskede på afstand. Hun var langt inde på deres område nu, mens hun lå på taget. Men hun skulle længere op endnu. Trak sig meget langsomt op mod spidsen af det cirkelformede tag. Stadig uden at lave nogen støj. Da hun var helt oppe ved tagets øverste kip, lagde hun med kontrolleret bevægelse buen og pilen fra sig et øjeblik for at få hænderne fri til at løsne rebet, med de fire store lærredsposer, fra livremmen. Hun løftede ganske forsigtigt den runde lerkop af, som udgjorde tagets spids, og kunne nu se direkte ned til midtercirklen lige under spærenes samling. Der var mindst ti meter ned her fra, hvor hun lå. Nogle få meter under hende kunne hun se den store runde lysekrone med de tændte olielamper. Den lysekrone, der var en vigtig del af hendes plan. Hullet i taget var også lige nøjagtig bredt nok til, at hun kunne se ringen af de tolv Fratara'er og ikke mindst selveste Abiy'en, som var målet for hendes letale pilespids.

Hun gjorde klar til at lade lærredsposerne falde ned i flammerne fra olielamperne. Poserne var tætnet med voks og ligeledes fyldt med flydende olie. Når de ramte jerndiagonalerne på lysekronen, ville indholdet antænde og sende flammer i alle retninger. Mange ville blive forbrændt, men vigtigst af alt ville flammerne skabe kaos. På den måde ville ingen bemærke den dræbende pil, der var blevet affyret fra

spærenes top, og Abiy'en ville forbløde til døde, inden de alt for sent ville opdage tragedien. Den tragedie, der var hendes triumf.

Den skade, hun kunne gøre, ville ikke udslette Matista'en. Men likvideringen af den kommende Abiy ville være så dybt et angreb, helt inde i deres inderste kerne, at de måtte tage hendes budskab alvorligt. Det ville være symbolet på den mission, hun og hendes sjælelige brødre og søstre havde sat sig for. Og det ville være en utvetydig advarsel om, at modstanden levede. At de ikke skulle tro, de kunne frarøve dem deres frihed, uden at der ville flyde blod. Og ikke mindst, at de ikke skulle tro, de ville vinde på sigt. Før eller siden ville de falde, hver og en, det havde hun svoret.

Efter at have lagt lærredsposeerne til rette foran sig i kanten af tagåbningen, tog hun igen buen, lagde pilen an og træk ladegreb, mens hun rettede sigtet direkte mod Abiy'ens bryst. Tagåbningen var ikke stor og vinklen blev derfor meget lille. Hun måtte koncentrere al sin opmærksomhed på at ramme helt præcist, samtidig med at hun skulle skubbe den første lærredspose ned med albuen. Timingen var helt afgørende, og hun ventede på det rette øjeblik. Ventede. Var klar til at slippe grebet om den spændte bue. Strengen skar i hendes fingre, og de spændte muskler i overarmen og skulderen fik hende til at ryste en anelse.

Hun hørte endnu et tilråb og kiggede sig tilbage. Det kom længere væk fra end før. De havde fået presset de sidste vedholdende oprørere langt væk fra salen nu, og ydervagterne var i gang med at rydde det sidste af torvet foran porten. Hendes flugtplan blev alvorligt truet, når masserne trak væk fra porten, men det var for sent for hende at vende om nu. Det måtte bryde eller bære.

Da hun vendte blikket tilbage mod tagåbningen, kom hun i det samme til at slippe støtten for den forreste af lærredsposeerne med det resultat, at den trillede ned ad taget i stedet. Det gav et sæt i hende. Hun rakte i refleks ud efter posen med den ene fod, men fangede den ikke. Til gengæld havde hendes bevægelse været så brat, at hun kom til at sparke mod tagstenene med støvlerne, og en stribe tagsten rev sig løs. Hun mistede kontrollen med situationen. Posen rullede stadig ned ad taget, langsomt, men direkte mod indgangen til Ceremonisalen, hvor faklerne stod på stribe. Samtidig fik de løse tagsten nu også de tre andre poser til at rulle ned i samme retning. To vagter havde

hørt spektaklet oppe fra taget og havde fået øje på hende. De begyndte at råbe op, og flere vagter kom til.

De løse tagsten var nu kuret hele vejen ned, og i det samme faldt den første pose med flydende olie ud over tagets nederste kant. Hun holdt vejret. Ventede på braget. Et sekund efter stod der stikflammer ud til alle sider. Vagterne kastede sig til jorden, og flammerne havde fået fat i de to nærmeste. Olien var kommet fra oven og havde overrasket dem. Få sekunder efter lød endnu tre voldsomme brag, da de sidste lærredsposer med olie ramte flammerne.

Nu vidste de alle, at hun lå på taget, og at det var hende, der havde smidt brandbomberne. Hun havde stadig fat i toppen af taget med albuerne og var ikke ved at falde ned. Holdt også stadig sit faste greb i den endnu spændte bue. Hun forsøgte at holde hovedet helt koldt. Vidste, at hun nu kun havde få sekunder til at lykkes og vendte derfor blikket tilbage mod det, det hele handlede om. Tumulten uden for salen havde nu også spredt sig til ceremonien. Anusiya'erne var på vej i panik, og også Ceremonimesteren så betænksom ud. Som om han afventede situationen. Fratara'erne blev stående på deres positioner i cirklen, men kiggede uroligt på hinanden og især mod udgangen.

Hun rettede endnu engang pilespidsen mod Abiy'ens bryst. Trak strengen helt bagud og kneb det højre øje sammen for at sigte. Brugte et enkelt sekund på at få nerverne i ro og undgå den mindste rysten, når hun affyrede det dræbende skud. Hun fik kun denne ene chance. Om et sekund var det for sent, ikke bare for nu, men for altid. Hun tog en dyb indånding og holdt vejret.

I det ene sekund hun ventede, gav det et sæt i hende. Abiy'en kiggede op. Direkte op på hende, og i et kort øjeblik mødtes deres blik. Hun så ham i øjnene og mærkede den intense øjenkontakt, hun kendte så godt fra sine mange jagter i skovene og i bjergene over dalen. Det blik, der paralyserer og fastholder byttet. Handlingslammet i det fatale øjeblik. Det øjeblik, der skal til for at forbinde jægeren med sit bytte og forbinde pilespidsen med det pulsende hjerte. Normalt følte hun altid en ambivalent kærlighed, når hun så sit byttedyr i øjnene. Som en ufravigelig og eksistentiel samhørighed. Men lige nu følte hun kun had. Afsky og foragt. Lige så meget ubarmhjertig mening kontakten mellem livets forbundne skæbner skabte, lige så ubarmhjertig var den mission, denne Abiy stod i front for.

Hun så hans blik skifte fra forundring til angst, da det blev klart for ham, hvad det var, der pegede direkte mod ham. Alt dette i løbet af et enkelt sekund, inden hun slap strengen. Abiy'en nåede angiveligt ikke at forstå, hvad der skete, inden pilen borede sig gennem kødet i hans bryst.

Panikken i salen tiltog, og der lød skrig og råb. Fratara'erne forstod nu, at situationen var kritisk og begyndte at trække væk fra cirklen. Ceremonimesteren dirigerede og vinkede hektisk med armene i et forsøg på at få orden på det røre, ceremonien havde udviklet sig til. Abiy'en sad på knæ midt i salen med hænderne mod sit bryst. Der var ikke så meget blod, som hun havde forventet. Havde hun alligevel ramt forbi hjertet? Det lignede hende ikke, men hun havde heller ikke haft de optimale betingelser og den ro, hun var vandt til ude i skovene.

Først efter adskillige sekunder gik det op for de fleste i salen, hvad der var sket. Størstedelen så forskrækket til, og kun Ceremonimesteren var fattet nok til at handle hurtigt. Han råbte straks på hjælp og bukkede sig derefter over Abiy'en, der nu var faldet til jorden. Derved afværgede han samtidig muligheden for endnu et skud fra buen. Hun kunne ikke gøre mere nu, og situationen neden for taget afkrævede insisterende hendes opmærksomhed.

Hun fjernede blikket fra tagåbningen og kunne kun håbe på, at budskabet var skrevet med blod nok. Om hendes skud havde været dræbende, fik hun ikke svar på nu. Til gengæld vidste hun, at hun fra dette øjeblik ville være jaget vildt. Flugtplanen var ikke længere en mulighed, og hun skulle derfor tænke både hurtigt og alternativt nu. Hun trak endnu en pil op fra hylsteret, lagde den an på buen og rettede i stedet sigtet mod vagterne nede ved indgangen. Endnu flere vagter kom dog til, og hun kunne hurtigt tælle, at der langt fra ville være pile nok.

Efter at de havde fået slukket flammerne på de to vagter, stillede de op hele vejen langs bygningen. Hun kiggede desperat rundt. Kunne ikke se meget i mørket, men vidste, at der var mindst fem seks meter over til muren, og at hun umuligt kunne nå derover. Hun forsøgte at rejste sig og komme ned ad taget, hen mod tagudhænget hun oprindeligt var kommet fra, men hver gang hun bevægede sig, begyndte tagstenene at skride under hende. Det lykkedes hende at komme på

benene, men allerede efter få skridt startede de løse tagsten en hel lavine. Hun mistede fodfæstet og skred nu ned ad taget. Forsøgte at få fat i nogle af de lægter, der blev blottet under de nedfaldne tagsten, men gled alt for hurtigt.

Et febrilsk øjeblik efter faldt hun ud over tagkanten og landede på jorden, lige foran indgangen til Ceremonisalen. Hun blev liggende og kiggede op. Vidste, at hun var prisgivet. Vidste, at de aldrig ville slippe hende fri, og at hendes chancer for at overleve, lige nu var mod alle odds. Af samme grund sprang hun i ukontrolleret panik op og trak sig baglæns tilbage med ryggen mod Ceremonisalen, mens hun igen spændte buestrengen og lagde sigtet an mod vagterne. Hun var ganske klar over, at det ikke var det mest diplomatiske i situationen, men også at det var hendes eneste mulighed. Dommen for at dræbe deres Øverste var uigenkaldelig. Der var ingen margen, og de ville ikke vise hende nogen nåde. Om dette sidste forsøg på at kæmpe sig fri skulle koste hende livet, var derfor underordnet. Alternativet fandtes ikke.

Flammerne stod stadig op fra de to fakler bag hende, og der flød brændende olie på hele forpladsen foran bygningen. Der var derfor også høje flammer mellem hende og de forreste vagter, hvilket lige nu var til hendes fordel. Hun talte med et hurtigt overblik mindst ti vagter. Fire lige fremme bag flammerne og seks mere længere henne mod porten. Som stillingen stod lige nu, ville hun højst kunne nå at sende to pile afsted forud for et flugtforsøg. Hvis det lykkes hende at ramme med kirurgisk præcision ved begge skud, ville hun måske kunne nå gennem flammerne og forbi den første kæde af vagter. Den høje mur lukkede forpladsen inde til begge side, og der var derfor ingen anden udvej end et dødsløb gennem ild og vagter.

Hun slap strengen på buen og lod den første pil forcere flammerne. Den forreste vagt længst mod venstre faldt til jorden. Det tog hende kun få sekunder at trække den næste pil frem fra hylsteret på ryggen og lægge an til skud. Vagterne reagerede i samme hastighed og havde trukket deres sværd, mens de stormede frem mod hende. Flammerne kunne ikke længere standse dem, og hun sendte derfor med nødvendig kynisme den næste pil afsted mod vagten midt for. Også han faldt sammen. Herved havde hun nu sikret sig mindst modstand mod venstre og satte i spring gennem flammerne, mens hun lagde endnu en pil an. De to forreste vagter afskar hende dog hurtigt vejen, og hun

måtte undvige deres første sværdslag, mens hun kastede sig mod jorden og rullede videre frem. Hun sprang hurtigt på benene igen og var nu kun få meter fra porten. Men de seks bagerste vagter, som nu var blevet suppleret af yderligere en håndfuld vagter fra torvet, dannede en mur mellem portens søjler.

Hun standsede sit løb. Havde nu flammerne bag sig og stod omringet af hævede sværd. Hun havde taget ladegreb til den tredje pil og drejede panisk rundt, mens hun holdt pilen rettet mod vagterne i strubehøjde. De holdt afstand for en stund, utvivlsomt i respekt for de øjeblikkeligt dræbende skud, hun havde demonstreret. Afventede og vurderede situationen nøje, mens der med få nik og håndbevægelser blev fordelt strategiske positioner. Langsomt begyndte de herefter at slutte ringen og nærme sig hende, skridt for skridt.

Hun kunne ikke forvente nogen hjælp fra sine sammensvorne brødre og søstre. De var med stor sandsynlighed, og forhåbentlig, fortrukket med det samme. Det var deres klare aftale, hvis netop dette skulle ske. Frajan'erne måtte ikke dø alle for en. Skulle dette slag mod Hada'en fejle, måtte nye tage over. Hvis de alle ofrede sig i aften, ville ingen kunne fortsætte kampen. Hun var derfor alene nu, og sådan skulle det være. Hun ville dø for sagen, men sagen ville ikke dø med hende.

Vagterne var nu kun få meter fra hende, og odden af deres sværd endnu tættere på. Hvis hun skulle tage et sidste desperat forsøg på at slippe væk, var det nu, mens der stadig var modlys fra flammerne og vagterne endnu ikke helt havde rystet forskrækkelsen af sig. Hendes eneste chance var at forsøge at presse sig gennem rækken af vagter mod porten og håbe på at nå det åbne torv. Der var ingen tid til betænkning, og hun sendte uden tøven pilen afsted direkte mod den midterste vagt lige fremme mod porten. Mens de alle nu i et samlet ryk stormede mod hende, satte hun i fuldt fart hen over den sårede vagt. Hendes halsløse strategi syntes at virke, og hun slap med nød og næppe gennem den åbning, den faldne vagt havde efterladt. Hun nåede dog ikke mange meter, før en ny mur af vagter igen lukkede sig omkring hende lige uden for porten. Som om de blot blev flere og flere. At tro, at hun på noget tidspunkt havde haft en ærlig chance, var naivt; det indså hun nu. Hun var chanceløs.

Hun havde forventet at mærke det kølige stål fra de mange sværd

omkring hende, flænsede hendes kød. Men vagterne sænkede våben og trykkede hende blot ned mod jorden. Afvæbnede hende og holdt fast ved håret og anklerne. I vildt raseri og instinktiv overlevelsesdrift kæmpede hun af alle kræfter for at komme fri fra deres greb, men de holdt hende blot endnu strammere fast. Hun trak vejret hektisk og forsøgte at samle kræfter i de sidste sekunder, hun havde til gode, mens vagterne afventede videre ordrer.

Flammerne inde på forpladsen blev endeligt slukket helt, kunne hun se, og vagterne havde igen situationen under kontrol. Porten ud mod torvet, hvor hun nu lå, blev lukket og Ceremonisalen helt afskærmet fra uvedkommende. Hun var ikke i tvivl om, hvad der skulle ske. Da de ikke havde dræbt hende, var der kun én anden mulighed tilbage, og hun vidste derfor lige præcis, hvor de ville slæbe hende hen. Det skræmte hende om end mere end det isnende stål.

Da porten var forsvarligt låst, begyndte de at trække hende over mod fangekælderens i bygningen på den modsatte side af torvet, lige under domhuset. En fangekælder, der normalt var helt tom. En fangekælder i en forladt by. I morgen ville de med sikkerhed henrette hende, som de gjorde med alle andre modstandere, der ikke lagde våbnene. Dog ville de uden tvivl først forsøge at få hende til at angive alle sine disciple, hvilket var den eneste grund til, at hun endnu var i live. Hun vidste dog lige så sikkert, at det ville blive over hendes lig. At ofre sine brødre og søstre ville være at ofre modstandskampen, frihedskampen, og det var ikke en mulighed.

Til skue og forfærdelse for de få tilbageværende oprørere, og måske formaning til hendes beslørede disciple, slæbte de hende ved håret hen over torvet, mens hun råbte og skreg af raseri og af smerte.

» MANAUVI! « råbte hun, så spytet stod fra hendes læber. Hun vidste, at det betød hævn! på deres skriftsprog. Hendes øjne lynede, og hun sparkede og slog, alt hvad hun kunne. Men de var mange, og de var stærke, og hun kunne intet gøre mod overmagten. Hendes kræfter begyndte langsomt at høre op, men hun råbte stadig.

De trak hende det sidste stykke hen over den stenbelagte plads foran bygningen, hvor hun skulle låses inde. Hendes hud blev flået til blods og hendes knogler slået mod de hårde sten. Indenfor fortsatte de ned ad trappen og videre helt ned til den bagerste ende af den dybe fangekælder. Her blev hun med unænsom brutalitet smidt ind i

det mørke, fugtige og kolde rum; uden vinduer og uden kontakt til omverden. Dybt under jorden, fanget i Alborz-bjergkædens klippegrund. Den massive sorte jerndør blev lukket med et kraftigt smæld og låst udtrykkeligt.

Kort efter tonede de rungende trin fra vagternes tunge støvler ud og efterlod hende i total stilhed. Hun var ikke bange. Hun var aldrig bange. Ikke for at dø i hvert fald. Men hun var i den grad bange for at blive glemt. Glemte, i denne mørke kælder, når alt var forladt.

I Ayadana Gatu var Abiy'en blevet bandageret om skulderen og brystet. Han var igen kommet på benene, og uagtet det chok han havde været udsat for, var han ikke indstillet på at udskyde den vigtigste del af ceremonien. Den vigtigste del for netop ham og for hele missionen. Trodsigt, eller nødtvungent, overfor den skæbne, der kun havde været få centimeter fra at blive fatal; for Abiy'en, for Hada'en, for menneskeheden og for eftertiden. Ceremonimesteren gjorde derfor, på Abiy'ens uafviselige bud, klar til at udføre selve Stiftelsesritualet og indsættelsen af Fratara Abiy, Øverste.

På den anden side af torvet, i fangekælderen, lå hun tilbage. Allerede glemt og forladt i netop det mørke og den intethed, hun frygtede mere end døden.

Vagterne gik i gang med at presse de sidste forskrækkede oprørere helt væk fra torvet og ud af byen, men selv da de ikke kunne se bygningen længere, kunne de stadig høre hende råbe hjerteskræende i det fjerne.

» MANAUVI! ... «

Adelsön

Vest for Stockholm, Sverige

for 27 år siden

[N 59° 23.826 E 17° 27.720]

Lokal tid: 11:54 PM

Værelset var mørkt. Kun oplyst af et svagt skær fra månen, der trængte ind gennem stoffet i de blåsorte gardiner, samt en spinkel lysstribe under døren fra lyset i gangen.

Han kiggede rundt. Biler, tøjdyr, klodser og soldater. Alt det en dreng på fem år skulle have på sit værelse. Elefanter, giraffer og tigre på væggene. Han vidste, at drengen skulle få det godt her, det var han tryk ved.

Han vendte sig igen mod sengen, hvor den lille dreng sov. Rykkede forsigtigt taburetten lidt tættere på uden at komme til at vække ham. Sad helt stille ved sengens side. Trak dynen op til drengens skuldre, så han ikke frøs. Strøg ham over håret. Over kinden. Holdt ganske nænsomt i den lille bløde barnehånd, som lå oven på dynen.

Den lille dreng så helt rolig og fredfyldt ud, mens han sov. Uden en anelse om, at han blev betragtet, men måske alligevel med en ubevidst fornemmelse, der fyldte ham med tryk.

Mens han holdt drengen i hånden og betragtede ham i al hemmelighed, ønskede han af hele sit hjerte, at den tryk, der lige nu strømmede gennem drengen, mens han sov, ville blive hos ham for altid. At den aldrig skulle slippe ham. Det gjorde ondt, forfærdelig ondt, at han ikke skulle se ham igen. Det trykkede smertefuldt i brystet, men det kunne ikke være anderledes.

Han stak den anden hånd i frakkelommen. Fandt gaven frem og kiggede på den, mens han drejede den rundt i hånden. Lidt efter lagde han den på det lille sengebord ved siden af resterne af kagen med de fem lys.

En isbjørn. Verdens stærkeste dyr, tænkte han for sig selv. Og mest ensomme måtte han også erkende. Den var af hård plastik. Kun på størrelse med en barnehånd. Den var ikke pakket ind, men omkring den var bundet et gyldent bånd og vedhæftet et lille kort i lyst karton med et eneste ord: "Far".

Han slap den lille hånd og strøg drengen over kinden en sidste gang. Indprentede det rene og uskyldige ansigt i sin hukommelse.

» Jeg håber, du bliver glad for den ... men også, at du aldrig får brug for den, « hviskede han med så lav stemme, at han ikke risikerede at vække ham. » Jeg håber, at dit livs vej aldrig vil bringe dig så langt, « fortsatte han, mens han kiggede intenst på drengens lukkede øjne. » Det vil kun betyde, at vejen har ført dig til Asman ... som den har gjort med mig ... og alle vore fædre og brødre. Det ønsker jeg ikke for dig ... for alle andre, men ikke for dig ... min elskede søn. « En klump i halsen strammede til, og han bed tænderne sammen. Tav et kort øjeblik, hvorefter han igen fortsatte sin hvisken.

» Jeg ønsker dig det bedste liv ... fri fra min viden ... fri fra sandheden ... derfor er du her ... derfor må jeg forlade dig i uvisheden ... i løggen. « Han lænede sig en anelse bagud. » Men jeg ved også, at historiens ubrydelig tvang nok alligevel vil ende med at føje din skæbne ... dit blodsbånd ... men dette er det bedste, jeg kan gøre ... « Han bed igen tænderne sammen, denne gang for at holde tårerne tilbage. » ... tro mig ... det vil gøre ondt, men det er det bedste for dig. Det vil du forhåbentlig aldrig forstå ... for erkendelsen vil i sig selv være beviset på, at du er indhentet af din arv, og at jeg har fejlet i mit forsøg på at beskytte dig. «

Han tav igen. Sad i flere minutter uden at hviske mere. Betragtede blot drengen. Rejste sig og stillede ganske sagte taburetten på plads i hjørnet bag sengegærdet. Lukkede øjnene, mens han opgav modstanden og lod tårerne løbe ned ad kinden. Vendte sig bort og gik hen mod døren til gangen. Kiggede endnu gang tilbage fra døråbningen. » Kamna azda matista hasiya, « var det sidste han hviskede.

Han tog en dyb indånding. Ventede. Tørrede øjnene og bed igen smerten i sig. Trådte tilbage og lukkede døren efter sig.

Rösjöskoven

Nord for Stockholm, Sverige

for 2 måneder siden

[N 59° 26.922 E 17° 59.440]

Lokal tid: 02:12 PM

Grenene slog mod ham. Tornene tog fat i hans hud og flåede den i dybe flænsere. Han træk vejret hurtigt, og hans puls var høj, mens han løb, alt hvad han kunne. Øjnene var sammenknebnede. Smerten skrigende.

Han var smurt ind i blod. Blev ved med at løbe. Mærkede udmattelsen, men pressede sig fortsat frem. Smerten blev stærkere og stærkere og fik ham blot til at presse endnu mere på.

Smerten var så ren en følelse og lukkede alt andet ude. Alle tanker. Al fortid. Der var alene smerten og smagen af blod i munden. Han beskyttede kun sine øjne. Holdt armene op foran og løb ellers for fuld kraft gennem den tætte skov af tornede buske.

Han havde fråde ud af mundvigene, mens han skreg af alle kræfter. Skreg og skreg. Ingen ord. Bare hjerteskrærende skrig.

Vreden var ved at sprænge ham, og jo mere han løb, jo mere smerte og jo mere vrede voksede i ham. Men det var ikke nok. Han begyndte at få sig med neglene, mens han stadig løb.

Faldt over grene i skovbunden. Kom på benene igen og fortsatte. Havde blod over hele kroppen. Flåede fortsat med neglene. Som for at rive et klæde af. Men han var nøgen. Helt nøgen.

» FÅ MIG UD! « skreg han. Spyttet sprøjtede. Hans ansigt var sammenbidt og fyldt med rædsel.

» FÅ MIG UD HERFRA ... SLIP MIG FRI! «

Han faldt ned i en fordybning. Rullede flere meter. Prøvede at komme op igen. Kunne ikke. Var for medtaget og for udmattet. Han græd. Savlede. Blødte.

Han forsøgte at kravle videre. Prøvede at komme op. Løb nogle få skridt og faldt endnu engang. Knugede hænderne ned i jorden. For hver krampagtige bevægelse trak han sig frem hen over jorden og efterlod et blodigt spor.

Han havde ikke flere kræfter i sig. » Slip mig ud herfra, « kunne

han nu kun hviske. » Få mig ud herfra. «

Hans brystkasse bevægede sig hurtigt og hjertet dunkede. Han trak vejret hektisk, og hans ånde kondenserede i frosten.

» Få mig ud ... «

Han opgav at bevæge sig mere. Sank sammen. Græd stadig stille. Vejrtrækningen blev langsommere. Hans krop roligere. Øjnene lukkede langsomt i, mens han blev slap i kroppen og lå med halvt åben mund. En blanding af blod og spyt flød ud af mundvigen.

Han rystede stadig af kulde.

Lydene og lyset hørte op.

Han mistede bevidstheden.

**Psykiatri Centrum
Karolinska Universitetssjukhuset**

Stockholm, Sverige

Nutid

[N 59° 21.127 E 18° 01.969]

Lokal tid: 10:08 AM

» **H**vordan føles det igen at være fri? « spurgte han med et venligt smil.

Lokalet de sad i var hvidt. Der var kun et enkelt vindue, og uden for vinduet kunne han se et udsnit af en blå himmel. I lokalet var der, ud over manden i hvid kittel, et skrivebord, to reoler fyldt med bøger, et arkivskab, en briks, den stol han selv sad i, en dør samt et maleri på væggen, modsat vinduet. Også bordet var hvidt. Alt var hvidt. Undtagen maleriet. Han kiggede længe på det. Forsøgte at få det til at danne noget genkendeligt; et mønster eller en form. Det var farverigt, stærke farver, men et kaos uden tydelig mening.

Der var tavshed en stund, inden manden i den hvide kittel fortsatte. » Hmm .... ja, men såe ... « Han åbnede en sagsmappe og bladrede et par sider frem. Løftede hovedet en smule og kiggede hen over sine briller. » Mit navn er Stefan Voight. Jeg er psykiatrisk overlæge her og har overtaget ... behandlingen ... fra i dag. « Han tav igen et kort øjeblik, mens han lod til at tage enkelte noter. » Jeg skal derfor lige bede dig bekræfte dit navn. «

» Javel. «

» Så ... hvad er dit navn? «

» Mit navn ... okay ... det er Rei ... Rei Theron? «

» Tak, Rei ... og din alder? «

» 32. «

» Bopæl? «

» Hmm ... lige nu ved jeg det faktisk ikke ... hvor er vi? « svarede han sarkastisk. Det så dog ikke ud til, at Voight havde den samme humoristiske tilgang til samtalen. Han forblev tavs og afventede tålmodigt et seriøst svar. Rei sænkede paraderne og faldt mere ned i stolen.

» Stockholm ... Rehnsgatan. «

Voight noterede endnu engang, skiftede side i sine papirer, skubbede brillerne helt på plads og kiggede derefter igen på Rei.

» Godt, det var såmænd det hele ... så ... hvordan føles det? «

» Hvilket? «

» At være fri? «

» Fri ... hvad mener du? « Rei kiggede med en blanding af undren og foragt på Voight. » Der er tremmer for vinduerne, dørene er altid låst ... jeg kan ikke få svar på, hvorfor I holder mig ... jeg forstår ingen ting ... «

Voight betragtede roligt Rei, mens han brød ind. » Hmm ... nuvel ... jeg mener fri af forbindelserne. Det må være skønt endelig at være kommet ud af dem. Du har ligget flere uger, i det der kaldes kunstig koma, Rei. Herefter yderligere mange uger i mere eller mindre smertestillet søvn ... helt afskåret fra omverden. Det må have været et mareridt for dig, tænker jeg. « Han kiggede på Rei og så ud til at forvente en eller anden tilkendegivelse. Rei var fortsat tavs.

Voight rejste sig fra skrivebordet. » Rei ... « startede han, men tav så igen et øjeblik. Gik hen til vinduet og stod nu med ryggen til. » Rei, « gentog han, mens han vendte sig. » ... vi er nødt til at tale om hændelsen i skoven ... kan du overhovedet huske noget som helst? « Han afventede et svar, men der var stille i lokalet, indtil han igen selv brød tavsheden. » Hvad flygtede du fra, Rei «

» Flygtede? «

» Ja ... i skoven.« Voight lød nu mere bestemt og kiggede studerende på Rei, mens han fortsatte. » Du har forvoldt dig selv alvorlig skade ... muligvis et selvmordsforsøg ... men alligevel en ubeskrivelig smertefuld måde at forsøge ... « Han ledte tydeligvis efter den rigtige formulering. » Sagen er, at det, du har udsat dig selv for, kræver en ualmindelig portion negativ motivation, om man så kan sige. At forsøge nærmest at flå sig selv ihjel ... var der gået blot nogle få timer mere, inden du var blevet fundet der ude i skoven, ville du være død. Du havde mistet meget blod, og dine sår var fyldt med jord ... temperaturen var under frysepunktet, og du var underkølet. « Han standsede kort og kiggede på Rei for at aflæse en eventuel reaktion, inden han fortsatte. » På det tidspunkt, du blev bragt ind her, var din tilstand særdeles kritisk. Mens du var henholdsvis i koma og på smertestillende medicin, blev dine sår behandlet og din hud syet. Det har været lidt af et projekt at få lappet dig sammen. De ar, du lige nu sidder og kigger på, er småting. Du havde flået huden af dig selv, Rei ... det var et gan-

ske grufuldt syn. «

Rei trak vejret dybt og kiggede med et fraværende blik over mod maleriet, der med sin farverige kontrast til alt det hvide virkede nærmest befriende.

» Jeg ved det ikke ... jeg ville bare væk ... eller egentlig ingen steder. Jeg tror ikke, jeg tænkte ... jeg løb for at få grenene og tornene til at flå min hud. Jeg løb for at få tankerne til at forsvinde. Jeg flåede min hud med neglene for at få smerten til at blive min eneste bevidsthed. Der var ingen retning ... blot et forsøg på at fremkalde en rus af smerte og en naiv tro på, at jeg ... kunne flå virkeligheden af ... som lag. Det var ikke rationelt ... blot et opgivende sidste forsøg på at slippe fri af alle tankerne ... «

» Flå virkeligheden af? « gentog Voight.

» Tankerne ... du ved ... « Rei lænede sig tilbage i stolen og sukede opgivende, mens han gned hænderne irriteret over ansigtet gentagne gange. » Du kan ikke hjælpe mig, der hvor jeg er. «

» Det siger de alle sammen her, « svarede Voight. Ordene hang i luften, som om de sloges indbyrdes om styrkeforholdet, og Voight prøvede igen at åbne samtalen.

» Jeg fordømmer dig ikke, Rei ... jeg stiller dig blot spørgsmålet, hvorfor? «

» Der er ikke noget hvorfor ... ingenting ... absolut ingenting ... I skulle bare have ladet mig få fred derude i skoven. Jeg ville blot føle tomhedens lettelse for en stund. Det var det, jeg ønskede ... men I bragte mig tilbage. «

Voight studerede ham. » Indtil videre, ja ... men det er tydeligt, at din tilstand ... mentalt set ... er langt fra stabil. Hvordan oplever du det selv? «

» Hvad mener du? «

Voight gik tilbage og satte sig ved skrivebordet. Kiggede ned i papirerne i sagsmappen, der lå foldet ud på skrivebordet. » Okay, « sagde han, mens han foldede sine briller sammen og lagde dem parallelt med skriveunderlaget på bordet. » Hvad får et menneske til nærmest at flå al huden af sig selv? «

Rei rettede sig lidt i stolen. Kiggede rundt i lokalet og derefter ned på sine arme. » Jeg ... « Han vendte sine hænder og studerede dem. Trak vejret dybt og kiggede op. » Jeg ville ud. « Holdt en kort pause,

mens han tænkte. » Det husker jeg ... jeg ville ud ... ud af det hele. Slippe fri. « Vreden blev tydeligere i hans stemme, mens han samtidig knugede hænderne sammen og lukkede øjnene. Voight ventede et par sekunder, mens han lod følelserne få rum.

» Hvor kommer din vrede fra, Rei? «

» Min vrede ... « Rei åbnede øjnene igen, sank noget snyt og forsøgte at trække vejret roligt et øjeblik, inden han svarede. » Min vrede kommer fra ... fra støjen ... fra alt det, der stjæler mine tanker ... og som holder mig indespærret ... « Han pegede mod vinduet, som for at vise, at han talte om hele verden derude. Voight sad tavs og lyttede, mens Rei fortsatte. Han var tydeligvis på vej ind i sig selv. » Jeg forsøgte at distrahere mig selv hver eneste dag ... undslippe ... i flugten fra at blive grebet i en enkelt tanke ... i tanken om mig selv, uden for løggen ... «

Voight lyttede stadig, helt uden at afbryde. Rei gned sig igen i ansigtet med begge hænder og sad en stund og kiggede tavs mod vinduet, inden han fortsatte. » Men det kom bare tættere og tættere på ... omklamrede mig ... fraværet af støjen fik blot bevidstheden til at trænge sig på ... som om stilheden var en trussel mod ... slog sprækker i distancen til tomheden ... « Han blev igen tavs.

» Var det denne ... flugt, der var årsagen til ... « indledte Voight sit næste spørgsmål, men blev afbrudt af Rei, der var på vej endnu længere ind i sine tanker.

» Det blev blot ved med at mutere ... som en gejser, der bare bygger op og til sidst ikke længere kan holde til trykket. Støjen og distraktionerne var ikke længere nok. Min flugt havde blot ført mig endnu længere ind i den labyrint, jeg allerhelst ville slippe ud af. Jeg var nødt til at kradse alle lagene af! «

» Lagene? « gentog Voight.

» Ja ... lagene. Jeg kunne ikke holde det ud længere. Jeg var ved at sprænge. Alle mine tanker kæmpede for at slippe fri fra den spændetrøje, de var fanget i. Jeg kunne ikke længere finde en vej ud, men jeg ... « Han holdt en pause. Trak vejret hurtigt nu og prøvede at få styr på sin vrede. » ... men jeg måtte have luft. Se lys. Jeg var ved at blive kvalt. Jeg tror jeg prøvede at vende vrangen ud på mig selv ... kradse mig helt ind til kernen ... ind til noget rent og oprindeligt inderst inde i mig. « Han sank opgivende sammen i stolen. »Men det lykkedes ikke.

Der er intet lys ... der er ingen udgang ... intet fristed fra virkeligheden. « Han stoppede talestrømmen.

» Virkeligheden? « gentog Voight, mens han betragtede Rei observerende. Fortvivlelsen i Reis blik var tydelig, og hans frustration tog igen til. Han kiggede ned i gulvet for en stund og rettede derefter blikket op mod Voight.

» Det er, som om ... « Han ledte efter ordene. Kneb øjnene sammen. » Du må forestille dig ... forestil dig, at jeg kun er på besøg ... her i menneskeheden ... at jeg har været inde i menneskenes verden ... helt inde. « Han sank igen noget snyt og fortsatte. » Jeg har været der så længe, at det eneste, der er tilbage af mig, er smerten. Smerten over at være blevet opløst. Smerten over at leve i menneskenes glemsel. Smerten over ikke at kunne se andet. « Han rejste sig og gik nu frem og tilbage i lokalet. » Men ... smerten blev også min redning ... min livline tilbage til mig selv og til bevidstheden om, at jeg er til. Smerten førte mig tilbage fra menneskeheden ... og tilbage til min egen planet. « Han gik hen og stillede sig med ansigtet mod vinduet. Kiggede mod himlen. Var tavs længe, inden han vendte sig langsomt mod Voight. Som om han forventede en reaktion.

Voight lænede sig lidt tilbage i stolen, mens han kiggede over mod Rei ved vinduet. Lod ordene og stilheden få plads længe nok.

» Jeg er med, Rei. « Han lagde hænderne på papirerne, der lå på bordet, og skiftede emne. » Jeg er helt med, Rei, men lad os lige lade de store spørgsmål ligge lidt og tage fat på noget meget mere håndgribeligt. « Han lænede sig igen frem mod skrivebordet og bladrede et par sider tilbage i papirstakken. » Du har boet på kostskole næsten hele dit liv, ikke sandt? «

Rei sænkede skuldrene og trak vejret dybere nu. Som om tanken om at skulle rejse tilbage i sine minder ikke huede ham. » Jo, siden jeg var ... jeg tror, siden jeg var fire år. Jeg fejrede min fem års fødselsdag på kostskolen ... og også alle de efterfølgende. «

» Du boede på kostskolen til du blev, hvad ... nitten år? «

» Ja, jeg kunne ikke bo der længere ... det var aldersgrænsen. Hvis jeg havde kunne, var jeg blevet der. «

» Fordi du kunne lide at bo der? «

» På en måde. Jeg har ikke rigtig haft andet. Det var min familie, selvom de fleste andre kun var der i nogle år og derefter forsvandt,

hvorefter nye kom til. Jeg var en af de få, der bare var der hele tiden. De fleste andre blev hentet på et tidspunkt, men ikke jeg. Der var ingen, der hentede mig. «

» Begge dine forældre er døde? «

» Min mor døde kort tid efter, jeg blev født. Hende har jeg aldrig kendt. « Han tav et øjeblik. » Har du noget vand? «

Voight gik hen og åbnede døren mod forkontoret, hvor han bad sekretæren hente to glas vand. » Der går bare et øjeblik, « sagde Voight til Rei.

Rei fortsatte. » Min far døde i en ulykke kort tid før min fem års fødselsdag. Han nåede aldrig at komme. Jeg husker det ikke så tydeligt længere. «

» Hvad så derefter? «

» Jeg søgte ind i Flåden som nittenårig. Bestod alle prøver og byttede kostskolen ud med flådestationen. Ikke den store forskel i bund og grund. Måske derfor jeg befandt mig fint. «

» Hvordan husker du din tid på kostskolen? «

» Jeg har ikke så meget at sammenligne med. Skolen var god, tror jeg ... effektiv. Der var mange regler og rutiner og meget fysisk træning. Som sagt ... ikke den store forskel fra den militære træning, jeg senere fik. « Han gik tilbage og satte sig i stolen. » Jeg husker det som en udmærket barndom. « Rattede sig op i sædet og sad uroligt. » Men ... jeg kan ikke se, hvad det har med ... jeg vil gerne vide, hvorfor jeg er her ... hvad du vil mig ... «

Voight tog hurtigt ordet. » Det vender vi tilbage til, Rei. Lige nu skal du blot besvare mine spørgsmål. «

Rei syntes ikke tilfreds med denne affejning og gjorde antrit til at fortsætte, men blev afbrudt. Det bankede på døren. Sekretæren kom ind og stillede to glas vand på skrivebordet. Voight nikkede høfligt til hende, da hun igen forlod lokalet. Han holdt en kort pause, inden han fortsatte.

» Flåden ... « Bladrede et par sider frem igen. » Du blev der ikke så længe efter din uddannelse? « Han kiggede op fra papirerne. Rei blev fjern i blikket, som om han igen flød ind i sine tanker. Efter en stund vendte han tilbage.

» Det var på en måde der, det for alvor begyndte, når jeg tænker tilbage. Jeg gennemførte min uddannelse, men det var allerede den-

gang, jeg begyndte at mærke en følelse ... en følelse af sådan en klaustrofobisk og kvælende spændetrøje ... ikke fysisk, men ... « Hans ord blev hængende i luften, inden han rystede på hovedet og igen rettede blikket mod Voight. » Any way ... jeg flyttede ind til centrum og havde ... «

» Centrum ... Stockholm? « brød Voight ind.

» Stockholm, ja. Det var en lille lejlighed. Jeg havde ikke behov for noget prangende. Har aldrig haft andet end små rum, så det var okay. Har heller aldrig rigtig følt det som et hjem, men sådan har det været alle steder. Undtagen på kostskolen. Det er ligesom der, jeg kan mærke den der følelse af at være hjemme. Kostskolen lå jo et stykke uden for Stockholm, så det var ikke så langt derfra. Jeg kendte miljøet ... byen ... «

Voight brød ind igen for at holde ham på sporet. » Men den der spændetrøje, Rei ... prøv at fortælle mig mere om den. «

» Spændetrøjen? «

» Klaustrofobien, « præciserede Voight.

» Hmm .. ja, det var ... « Han holdt en pause, inden han fortsatte. » ... det var mere end en spændetrøje ... det var en form for indre oprør, der ulmede, tror jeg. « Han drak mere vand. Det var tydeligt, at han blev frustreret, mens han talte om det. » Jeg begyndte at se al mening gå i opløsning, og jeg begyndte at se flere og flere tegn på, at hele min virkelighed var bygget på et grundlag, jeg ikke selv havde valgt. Det gjorde mig vred. Jeg var stadig ung og betragtede det dengang som et oprør mod institutioner og mod magthavere og så videre ... men senere blev det klart for mig, at det hele udsprang af noget meget dybere. At det udsprang af selve den måde, mit sind var blevet fyldt med informationer på ... vel lige siden min fødsel. Jeg begyndte at føle, at det var et fængsel, det var umuligt at bryde ud fra.

» Dette leder dig til den dag i skoven? « spurgte Voight.

Rei tømte glasset for det sidste vand. » Jeg kæmpede med disse dæmoner i mange år. Det var usundt ... men det var desperationen over, at jeg ikke kunne flygte fra denne virkelighed, som til sidst fik mig til ... i en opgivende vredesrus ... at flå tøjet af og derefter huden ... helt ind til kødet. Og hvis jeg ikke havde mistet bevidstheden, havde jeg fortsat helt ind til knoglemarven. «

Voight lænede sig tilbage i stolen. Tog en dyb indånding og lænede

sig så igen frem og lukkede sagsmappen i. Tog sine briller op fra skrivebordet og lagde dem i brystlommen. Læned sig igen lidt tilbage i stolen og kiggede på Rei uden at sige noget. Tavsheden varede længe, mens Voight sad med fingrene mod hinanden oppe foran ansigtet. Rei med hænderne hvilende på armlænene.

» Rei ... « Voight rømmede stemmen, da han endelig brød tavs-
heden. » Rei, jeg kunne godt tænke mig at høre lidt mere om ... « Han
tog en tår af vandet. Stillede derefter glasset, med fokuseret præcision,
tilbage på bordet, så det flugtede overkanten af skriveunderlaget. Alle
linjer på skrivebordet, hvad end det var briller, vandglas, pen eller
sagsmappe, indgik tilsyneladende i et overordnet symmetrisk system i
hans bevidsthed. » Din far, Rei ... hvad ved du om din far? «

» Min far? « Rei tog en dyb indånding. Forsøgte at samle kræfter og
gøre sit bedste. Kiggede ned i gulvet. » Han er død for mange år si-
den, som jeg fortalte. «

» Har du billeder af ham? «

» Billeder ... nej. «

» Ingen som helst? «

» Jeg ved ikke hvorfor, men alt forsvandt dengang. Jeg husker det
ikke selv ... det var andre, der tog sig af mig på det tidspunkt. «

» Så du ved praktisk talt intet om din far? «

» Der er ingen relationer tilbage ... ingen, der kan fortælle mig om
ham. Men jeg kender jo hans historie ... og min mors ... det jeg i
hvert fald husker. «

» Du nævner din mor ... hvad ved du om hende? «

» Min mor ... hun døde, kort efter jeg blev født som sagt ... men jeg
har aldrig kendt hende ... kun det, jeg har fået fortalt. «

» Af hvem? «

» Af dem på kostskolen ... måske af min far ... men det er ikke no-
get, jeg husker. «

» Dine forældre er oprindeligt fra England? «

» Ja, det er sandt. Min mor var fra Preston ... min far fra Norwich. «

» Det ved du? «

» Som med alt andet ... det er jo noget, jeg har fået fortalt. «

» Hvordan mødtes de? «

» Det ved jeg ikke meget om. Så vidt jeg er blevet fortalt, fik min
mor arbejde i den virksomhed, min far var i ... i London. Det var vist

der, de skulle have mødtes. «

» Hvad lavede din far? «

» Han var ingeniør ... jeg mener, det var noget med stålkonstruktioner ... han byggede kraftværker af en slags. «

» Og din mor? «

» Min mor var sekretær ... eller også var det noget med regnskab ... jeg ved ikke så meget. «

» Hvorfor boede I i Stockholm? «

Rei kunne mærke, at han blev træt og forvirret af de hurtige emneskift og især af den hastighed, Voight sendte spørgsmålene afsted med. Han virkede mere insisterende og nærgående nu.

» Stockholm, Rei? « gentog Voight.

» Hmm ... jeg ved ikke ... min far rejste meget, har jeg fået at vide. Mange udstationeringer på byggeprojekter rundt om i verden. Min mor rejste med. « Han tav et øjeblik og fortsatte. » Men det var jo alt sammen før jeg ... « Stoppede og sank noget spyt. Blev utilpas. » Det var før, jeg kom ind i billedet. Jeg tror ... da min mor døde, kunne min far ikke have mig med på sine job rundt om i verden. Det var derfor, jeg blev parkeret på kostskolen. Men han døde også kort efter, som du ved ... «

» Hvad ved du om din fars død? « afbrød Voight.

» Jeg har ikke lyst til at tale om min far. « Tankerne om hans far var blevet parkeret som en fjern skygge et sted dybt inde i ham for mange år siden, og det var under kontrol. Noget han kunne holde nede nu. Men hver gang Voight spurgte til hans far, var det som om han blev tvunget til at finde den klump frem, han havde fortrængt. Han ønskede ikke at genoplive sit savn eller smerten af sin længsel. Han ønskede at lade det blive i det lukkede rum i ham. Som et glemt levn fra fortiden, der kun eksisterede i resterne af en svag konstant smerte.

Voight var denne gang tavs. Kiggede blot på Rei uden ord. Som om han gav ham tid til at få styr på følelserne. Tid til at svare. Hans blik var dog anderledes fokuseret; alvorligt og samtidig mere køligt og svært at aflæse. Efter en stund blev han alligevel indhentet af sin utålmodighed.

» Din far, Rei ... hvor meget ved ... «

» Stort set intet, « afbrød Rei. » Der blev aldrig talt om det. Det var, som om det bare blev skubbet væk. Der var ikke rigtig nogen på kost-

skolen, der tog sig af det, og jeg var meget alene med det bagefter. «

» Hvad ved du om hans død? «

» Hans død ... det var en faldulykke ... i Yemen ... på et af hans job, fortalte de. «

» Hvad husker du ellers om din far? «

» Jeg har kun svage billeder. Det er nok mere en følelse end egentlige billeder. Jeg synes, jeg husker, at han besøgte mig flere gange i mit første år på kostskolen. Men jeg ved ikke, om det er noget, jeg husker, eller noget jeg senere har fået fortalt. «

» Så ... hvad husker du om ham? «

Det blev mere og mere klart for Rei, at han i bund og grund intet vidste. Eller rettere, at alt det han vidste, ikke var oplevet, men noget han havde fået fortalt gennem sin opvækst. Fortalt af andre. Hans historie var formidlet til ham; ikke oplevet. Det var en tanke, der ulmede, kunne han mærke. Han havde dog et ganske bestemt minde, som stod knivskarpt i hans hukommelse, og som han var overbevist om var hans eget.

» Jeg ser et ansigt for mig ... velplejet ... solbrændt. Mørkt hår med en anelse fald. Ikke helt kort hår ... « Han kiggede tomt ud i rummet, mens han forsøgte at danne billeder for sig. » Jeg ser mig og min far ... vi løber ned gennem en skov ad en kuperet sti ... ned mod en lysning ... ud mod stranden. Der er meget grønt. Den blå himmel ses mellem træerne, som danner en slugt ... eller tunnel ... gennem skoven ... mod lyset. I lyset kan jeg se det åbne hav. Grønt og blå ... nuancer, der går over i hinanden. Vi løber afsted, alt hvad vi kan ... for sjov. Der er ingen efter os ... vi løber bare ... og vi griner. Vi løber mod havet ... sammen ... men vi når det aldrig. I mine minder løber vi i en uendelighed. Denne rare lyse og skønne stund er isoleret fra omverden i tid og rum. « Han vendte tilbage til nutiden og kiggede over på Voight. » Men løbeturen endte alligevel. Ikke i mindet, men i virkeligheden. Jeg kan ikke huske andet. «

Voight kiggede i sine papirer. » Okay, Rei ... udmærket ... « Han bladrede nogle sider frem og tilbage, hvorefter han igen løftede blikket fra mappen. » Familie ... har du noget familie? «

» Nej ... intet. «

» Intet overhovedet? «

» Langt ude måske. Der er vel nogle relationer et sted til mine for-

ældre ... men det er ikke nogen, jeg har haft kontakt med. Jeg ved faktisk ikke noget om det. «

» Ingen søskende, fætre, kusiner, onkler ... ? «

» Nej, ingen ... ikke hvad jeg ved af. Jeg har været alene på kostskolen altid. Det var min familie. «

Voight lænede sig tilbage i stolen. Var tavs længe, mens han kiggede nærmest mistroisk på Rei.

» Hvem er du? «

» Hvad mener du? «

» Hvad er dit navn? «

» Mit navn ... hvorfor ... det ved du jo... «

» Er du sikker på, du er den, du udgiver dig for? «

» Udgiver ... det er jo helt absurd det her, Voight. «

» Hvorfor forlod du flåden? «

Voight blev ved med at skifte retning, og spørgsmålene kom i stadig hurtigere tempo. Rei forsøgte at følge med, men blev forvirret og mistede orienteringen. Ville egentlig modsætte sig, men det var som om Voight bevidst forsøgte at vildlede ham. Som om han testede ham.

» Flåden ... jeg forlod ikke selv ... jeg var utilregnelig ... ustabil, sagde de. Jeg følte ikke, jeg kunne kæmpe for deres sag. Jeg havde mine egne kampe. «

» Var du en dygtig soldat? «

» En af de bedste ... så længe det varede. Jeg havde en fordel ... jeg var vant til disciplinen og vant til ensomheden og mørket fra min opvækst. Jeg var vant til smerten og udholdenheden. Så ja, jeg var en god soldat. Men det gjorde mig ikke til et bedre menneske ... måske tværtimod. «

» Er du et dårligt menneske? «

» Hvad mener du? «

» Blot svar på spørgsmålet. «

» Det ved jeg ikke ... findes der gode mennesker? «

Voigt var igen tavs en stund, mens han bladrede videre i sine papirer. Rei kunne mærke følelsen af koldsved i ansigtet. Han følte sig presset af de mange spørgsmål. Havde helt mistet fornemmelsen af, hvor de var på vej hen.

» Voight ... hvor lang tid ... « skulle han til at spørge, men blev med det samme afbrudt.

» Hvem er du? «

» Hvem ... men for pokker, det har jeg jo ... hvad er det for noget, det her ... hvorfor ... «

Han havde en trykken for tindingerne og spørgsmålene rungede i hans ører. Han var træt, men Voight blev ved.

» Blot svar ... hvem er du? «

» Jeg er Rei ... « Han strøg hænderne gennem håret og gned sig i ansigtet. Trængte til frisk luft og til hvile. Der var gået lang tid med denne kontinuerlige strøm af krydspørgsmål, og han var ved at miste tidsfornemmelsen. » Jeg er ingen ... ingen som helst. Og i bund og grund har jeg nok aldrig været nogen. Det føles ikke sådan. Jeg har ingen familie og ingen relationer af betydning. Jeg har ikke været på mit arbejde i flere måneder ... flere år. Jeg har ingen forbindelse til verden derude. Således ... er jeg ingen som helst. «

» Relationer, Rei ... ingen, siger du? «

» Så sandt ... ingen. «

» Er det ikke betænkeligt, at du overhovedet ingen familiemæssige relationer har? «

» Absolut ... meget betænkeligt. Jeg ville også gerne have haft en familie. Men der er ingen ... «

» Er det ikke mærkværdigt, at du er helt alene i denne verden? «

» Sådan kan det synes ... det medgiver jeg ... men det er sandt. «

» Venner? «

» Niks. «

» Så ... hvem er du? «

» Jeg ved det ikke! ... jeg vil bare ... « Han kæmpede for at samle tanker og finde ord. Mærkede fortvivlelsen ændre form til vrede. Han blev rasende. » Jeg troede du skulle hjælpe mig! « Det brusede i ham. » Du taler om en verden, jeg ikke interesserer mig for længere. Alle dine spørgsmål for fanden ... de er ligegyldige! Jeg kender ingen. Jeg har ingen. Jeg har forladt det hele. Jeg kæmper med mine dæmoner, og jeg troede, jeg endte det hele i skoven den dag. Forstår du det? « Han var rasende nu. » FORSTÅR DU DET! « Han sank sammen i stolen. Resignerende. » Jeg vil bare finde et fristed. En vej ud af spindelvævet. Jeg vil bare have fred. Fred fra kaos. Fred fra alle dine spørgsmål, som blot er levn fra alt det, jeg forlod for længe siden. Jeg vil bare slippe mit savn ... « Hans stemme var rolig igen. » Forstår du

det? «

Han var tung i hovedet og koncentrerede sig lige nu mest af alt om at få pulsen ned igen. Han følte sig provokeret og mistænkeliggjort og kunne stadig mærke vreden syde. Samtidig havde samtalen taget en abrupt drejning. Noget, der gjorde hele situationen endnu mere forvirrende. Han kunne ikke holde sin vrede og fortvivlelse nede længe.

» Og hvem er du så ... Stefan Voight? « Rei kiggede nu lige så mistroisk. » Du virker ikke som en helt almindelig ... er du overhovedet læge ... psykiater? « Han vidste efterhånden ikke, hvad han skulle tro, men sad med en fornemmelse af, at Voight havde haft en helt anden dagsorden. » Jeg synes mere, det her virker som et krydsforhør. Og hvorfor alle ... tremmerne ... de låste døre ... hvorfor er jeg her ... indespærret ... det har jo intet med skoven at gøre ... intet med sårene ... « Hans stemme blev hæs og dirrende. » Det giver ingen mening, Voight ... hvorfor? «

Voight var tavs. Svarede ikke, men betragtede blot Rei. Denne gang hverken mistroisk eller studerende; blot roligt og fattet. Nærmest med en svag antydning af lettelse.

» Hmm ... du ved det virkelig ikke, vel? «

» Hvilket? «

» Hvem du er. «

» Hvad mener du? «

» Du har vitterlig ingen anelse om, hvem du er? «

» Selvfølgelig ved jeg ... jeg forstår ikke, hvor du vil hen? «

» Jeg er nødt til at være sikker. «

» Sikker ... på, at jeg ikke ved ... men hvorfor? «

Voight var igen tavs længe. Som om han stadig blot betragtede Rei, mens han vurderede situationen. Efter det, der nærmede sig et minut, klappede han sagsmappen sammen, lagde den til side og rejste sig meget resolut.

» Der er noget, jeg skal vise dig. «

Han gik over til arkivskabet, hev sine nøgler op fra sidelommen på kitlen og åbnede den mellemste skuffe. Bladrede i hængemapperne og trak et chartek op. Gik derefter hen og lukkede døren helt i, som indtil nu havde stået let på klem, og satte sig tilbage i sin stol. Lod chartekket ligge uåbnet på bordet foran sig, mens han kiggede på Rei.

Som om han stadig var tøvende. Lidt efter lænede han sig frem og virkede alvorlig og på samme tid fortrolig. Han rakte mappen hen over bordet til Rei.

» Du kan læse din historie her. Dette er din sag. Den fortæller om din fortid, din opvækst, dine forældre. Om hvordan din mor døde kort efter din fødsel og om din fars død ved en arbejdsulykke i Yemen, da du var knap fem år. Det er den historie, du kender. « Han rejste sig og gik rundt om bordet, tættere på Rei, mens han stadig kiggede på ham; nu med et mere intenst blik. » Men er den sand? Ved du, at den ikke er det pure opspind? Har du nogen sinde set din fars lig ... nej, vel? Hvordan kan du være sikker på, at han er død? «

Rei rejste sig nu også. Han var tydeligvis oprevet. » Hvad taler du om? « Han mærkede en klump stramme i halsen. » Min far er død ... det ved jeg med sikkerhed, fordi ... det ved jeg bare! « Gik med hurtige skridt hen mod vinduet, mens han holdt sig på panden med begge hænder og kneb øjnene sammen. » Min far er død ... hvad er det du snakker om! «

Voight gik roligt hen mod Rei. » Jeg forstår, det er følsomt ... og jeg ville ikke blande din far ind i det, hvis det var unødvendigt. « Han tav et øjeblik. Tog Rei forsigtigt på skulderen. » Rei ... det, jeg fortæller dig nu, er fortroligt. Forstå mig ret ... jeg mener fortroligt, som i ordets alvorligste betydning. « Han slap igen Reis skulder. » Sandheden er, at det aldrig er verificeret, at din far døde ved den ulykke. « Gik et skridt nærmere vinduet. Kiggede ud, mens han igen var tavs et øjeblik, og vendte sig derefter mod Rei. De stod nu helt tæt, og Rei kunne mærke Voights varme ånde mod sit ansigt. » Sandheden er, at din fars lig aldrig er fundet. Der findes de sædvanlige offentlige registreringer, men de er konstruerede ... de er falske. Sandheden er, Rei, at din far med stor sandsynlighed faktisk stadig er i live! «

Ordene ramte Rei som et lynnedslag. De gav absolut ingen mening, men alene det, at Voight udtalte de forbudte ord, fik ham til at ryste indvendig. Han havde selv tænkt tanken dag ud og dag ind, men var med tiden blevet overbevist om, at hans far med sikkerhed var død. Derfor brød Voight nu den massive mur af fortrængning ned, Rei havde begravet sin far bag. Voight åbnede porten ind til det hemmelige tempel, helt nede i Reis dybeste gemmer, hvor han stadig havde efterladt et spinkelt håb. Et undertrykt og forbudt håb. Men netop nu

kom det med brusende hast op til overfladen igen.

» I live ... i live , siger du? «

» Jeg kan ikke fortælle dig så meget nu ... men din far ... han var indblandet i en organisation ... det er kompliceret, Rei, men sagen er, at du har en mulighed for at finde svaret. «

» På om han er i live? «

» På, hvad der skete ham dengang ... og især på, hvor han er lige nu. Men ét er sikkert, Rei ... han døde ikke ved den ulykke, sådan som du er blevet fortalt. «

Rei var omtumlet og forvirret. At forsøge at finde fodfæste i en eller anden form for realitetssans lige nu var utopisk, men han var under-
tvunget sin nysgerrighed, sit genfødte håb og sin spinkle gnist af tro. Tænk hvis det, Voight fortalte, var sandt. Tænk, hvis dette ikke var en sindssyg drøm, hvilket det unægtelig føltes som. Selv om det stred mod al hans fornuft, kunne han alligevel ikke undsige sig, at tanken havde strejft ham. Ikke bevidst, ikke for alvor, men som en stikkende tvivl. En tvivl, som nu foldede sig fuldt ud. Hvis dette da ikke blot var et forsøg fra Voights side på at manipulere ham.

» Hvor ved du alt dette fra ... hvordan har du noget som helst ... jeg forstår ikke ... ? «

» Jeg kan ikke fortælle dig så meget ... lige nu er du blot nød til at tro mig, Rei. «

Rei gik tilbage til bordet. Stod ubevægelig et øjeblik, mens blodet strømmede til ansigtet. Løftede det tomme glas og hamrede det ned i bordet. » Hvad er det, du vil have jeg skal tro på! « Han vendte sig igen mod Voight. » Om jeg tror på, at min far er død? Ja, han er død. Jeg har ikke set ham, siden jeg var fire år. Skulle han have efterladt mig ... « Han gik hen bag sin stol. Rystede stadig indvendig og forsøgte at nedtone sin uro. Lagde hænderne på ryglænet, mens han igen kiggede mod Voight. » Det er min historie, og det er den, jeg kender. Min far er her ikke, men jeg er her ... på en galeanstalt sammen med dig ... og lige nu er jeg mest af alt i tvivl om, hvem der er gal. «

Voight tog igen ordet. Roligt og fattet. » Det, jeg vil have, du skal tro på, er ganske enkelt, at jeg taler sandt. Uden at forsøge at få det til at give logisk mening, for det vil ikke lykkes. Til det har du været udsat for alt for mange års løgne. Men blot tro mig, Rei. Hvis du vælger at tro mig, vil du kunne finde forløsning for din smerte ... fred med dine

dæmoner og måske ... hvem ved ... måske endda finde din far. «

Tanken forekom stadig Rei helt uvirkelig, men hans nysgerrighed ignorerede fornuften og higede efter svar og efter lindring. Det, Voight havde født i hans sind, var utæmmeligt og hentede næring fra en bundløs brønd af savn og indestængt smerte.

» Så, hvis jeg tror dig ... hvordan finder jeg så ... hvordan kan jeg finde ud af om ... «

» Rei, jeg kan ikke fortælle dig mere nu, som sagt ... der er andre, du skal tale med ... jeg har intet med det at gøre. «

» Andre? «

Voight vendte sig igen mod vinduet og stod med ryggen til. » Rei ... der findes en gruppe mennesker ... « Han standsede. Trak vejret dybt og vendte sig, mens han langsomt pustede ud. » ... mennesker, der tænker som du. «

» Mennesker, der tænker som jeg? « spurgte Rei, mens han rynkede panden.

» Det er mennesker, der lever et helt andet liv, end det du kender ... end det, nogen kender. Mennesker, der har fundet sammen om den fælles vrede og smerte, der er ved at leve i en dikteret virkelighed, sådan som du også oplever ... « Han tav igen et øjeblik, som for at vare sine ord.

» Men du kender dem? « spurgte Rei.

Voight virkede tilbageholdende. » Ikke meget ... jeg kender ikke meget til dem. Det er en slags Orden ... den er gammel ... meget gammel. De dyrker ... det uspolerede i os og renselsen fra de underkuende mentale lag ... alt det, du søger, Rei. De er samlet om et fælles formål som ... « Han standsede midt i sætningen. Alvoren trak tydeligt ned over hans ansigt, og et kort øjeblik virkede han nærmest angst. » Jeg ved ikke meget mere ... det er den måde, det er organiseret på ... af sikkerhedsmæssige hensyn. «

» Sikkerhedsmæssige ... sikkerhed over for hvem? «

» Jeg har allerede sagt nok. «

» Men disse mennesker ... hvem er de? « spurgte Rei, med en blanding af trodsighed og forvirring i stemmen.

» Det er nok, Rei! « Voight virkede afværgende nu. » Det er ikke mig, du skal tale med ... jeg er blot en slags kontaktperson. Jeg kontakter dem, når jeg observerer personer som ... som har evnen. « Han

kiggede på sit ur og så igen på Rei. Så ud til at løsne en anelse op, om end hans blik stadig var alvorligt. » Du er ikke syg, Rei, tro mig ... jeg ved, hvad jeg taler om ... og, ja ... jeg er psykiater. Du er forvirret, og din virkelighed er kastet op i luften lige nu. Enten vælger du at tro, at jeg lyver ... og så lander du, hvor du startede, nemlig der ude i skoven, hvor du forsøgte at flå dig selv til døde. Eller også tror du mig, og så lander du på den anden side ... hvor en helt ny mening starter for dig. « Han gik langsomt hen mod Rei, mens han fastholdt sit alvorlige blik. » Rei, du er noget særligt. Du har en særlig evne. Lige nu oplever du det som en forbandelse, men det er det ikke. Det er en gave. En gave, der kan nedkæmpe dine dæmoner og frigøre dig fra dit fængsel. Hvis du kæmper inden for rammen af din ... spændetrøje ... taber du, det ved du. Det er derfor, du er havnet her. Men ... hvis du vælger at tage kampen uden for denne ramme ... at tage kampen mod selve de kræfter, der skaber denne spændetrøje ... så kan du vinde. «

» Og det skulle disse ... mennesker ... kunne hjælpe mig med? «

» Det er netop den frihedskamp, de lever for ... og har levet for ... de sidste tre tusinde år. «

» Men hvor ... kan jeg komme til at møde dem? «

» Faktisk ... er det dem, der gerne vil møde dig, Rei «

» Dem ... men hvordan ved de, at jeg ... hvorfra kender de ... «

Rei stod ubevægelig med et forvirret ansigtsudtryk. Han kunne ikke finde ord for den overraskende vending, deres samtale pludselig havde taget, igen. » Jeg ved simpelthen ikke, hvad jeg skal tro, Voight ... jeg ved ikke, hvad der er ... «

» Dit savn, Rei ... det er det, det hele handler om, ikke sandt. « Voights blik blev mere insisterende. » Disse mennesker kan føre dig til din far ... det er alt, jeg kan sige. «

» Til min far ... ved de, hvor han er? « Han rettede sig op og forsøgte at samle sig. » Er det det, du siger Voigt ... at de ved det! «

» Det er det, jeg siger, Rei «

» Og hvordan ... hvordan kan jeg ... «

Voight afbrød ham mere kontant denne gang. » Der er dog en enkelt detalje, Rei. «

» Detalje? «

» Ja, detalje ... de ønsker også noget til gengæld. «

» Fra mig? «

» De ønsker din hjælp. «
» Min hjælp ... til hvad ... hvad mener du? «
» Der er noget, de skal bruge dine ... evner ... til, men igen, jeg kan ikke sige mere. ... det er sådan, det er. «

» Men, hvem er du Stefan Voight ... du kan jo umuligt være ... hvem er disse mennesker? « Spørgsmålene filtrede sig ind i hinanden.
» Hvem er jeg for dem ... hvorfor er det mig ... jeg ved jo intet ... kender intet til ... og hvad har de med min far at gøre ... «

» Tro mig, Rei, du har noget, der er værdifuldt for dem. Du ved det ikke selv, men du skal nok finde de svar, du søger. Blot du gør, som du får besked på. «

» Som jeg får besked ... og hvis jeg ikke ... « Igen blev han afbrudt.

» Det er ikke til forhandling! Det er deres krav, hvis du ønsker at se din far ... i live. «

» I live ... altså, hvis han lever? «

» Din far lever, Rei, og du kan komme til at se ham igen. «

» Men ... der er et krav, siger du? «

» Hvis du gør, som de beder dig om, ja. «

» Og hvad beder de mig om? «

» Din hjælp. «

» Til hvad? «

» Det kan jeg ikke fortælle dig. «

» Så jeg kan ikke få at vide ... det er jo helt absurd ... og hvis jeg ikke ... «

Voight afbrød ham igen bestemt. » Jeg har sagt, alt hvad jeg kan sige, Rei ... resten er op til dig. «

» Men ... det er jo afpresning! «

» I har samme mål, Rei, og du kan få den frihed, du har søgt hele dit liv. Du kan blive genforenet med din far og forløse dit savn. Blot du vælger at samarbejde. Tro mig, når jeg forsikrer dig om, at du ikke ønsker at være deres fjende. Blot mærk dig mine ord om, at I har samme mål. «

Rei blev tavs. Spørgsmålene stod i kø i hans tanker, men alligevel kunne han ikke rumme meget mere lige nu. Han havde brug for tid og ro til at forstå, hvad der netop var foregået. Voight benyttede, det han aflæste som resignation til at stramme den skruevinge, Rei lige nu følte spænde om tindingerne.

» Det er også vigtigt, Rei, at du husker ... at det, jeg har fortalt her i dag, må du ikke dele med andre ... ikke med nogen som helst, er det klart? «

» Tilsyneladende, « lykkedes det Rei at fremstamme.

» Tilsyneladende? « Voight stod nu lige foran Rei. » Tilsyneladende er ikke godt nok! Jeg vil ikke fortælle dig om konsekvenserne, hvis du bryder vores fortrolighed, men blot gentage, hvad jeg nævnte om det med at ende, hvor du startede ... i skoven. «

Rei var allerede fraværende og hørte kun efter med et halvt øre. Han blev dog endnu engang rystet over Voight og kiggede forbløffet op. Mærkede igen vreden stikke i ham. Vreden over Voights bryskhed og over sin egen svækkende vildrede. Men han var ude af stand til at reagere. Var for træt og udmattet. Nikkede blot bekræftende.

»Godt, Rei ... « Voight lagde hænderne på begge Reis skuldre. Kiggede med et nervøst og stirrende blik Rei direkte i øjnene og fastholdt dette blik længe. Som for at sikre sig, at Rei stadig var ved sine fulde fem. Da dette syntes at være tilfældet, klappede han ham med venlig forsonlighed på skuldrene, hvorefter han vendte sig beslutsomt mod døren. » Vent her. « Han forlod lokalet uden at se tilbage og lukkede døren efter sig. Som om han pludselig havde meget travlt. Rei stod ubevægelig og kiggede mod døren. Forvirringen var på ingen måde aftaget, men kun øget yderligere. Som en turbulens omkring ham, der var blevet accelereret på få øjeblikke.

Han fik dog ikke mange sekunder til at reflektere over stilheden, der fik tankerne om Voights sidste ord til at summe for hans ører. Det gav et sæt i ham, da døren igen gik op. Ind trådte fire mænd i sorte uniformer. De var alle bevæbnede. Ingen af de fire havde trukket deres pistoler, som stadig sad i hylsteret, men Rei bemærkede dog med et hurtigt og rutineret blik, at de alle havde åbnet sikringen på hylsteret, hvilket betød, vidste han, at de var klar til at trække våben hurtigt. De måtte således forvente, at det kunne blive nødvendigt, antog han. De placerede sig strategisk fordelt i lokalet. En på hver side af ham i cirka tre meters afstand. En tredje nogle meter bag ham og den fjerde forblev stående mod døren omkring halvanden meter inde i lokalet.

Uden at vide hvem de var, var Reis første reaktion ubetinget forskrækkelse efterfulgt af en helt automatisk risikovurdering og afsøgning af flugtveje. Det lå i blodet på ham og var en del af hans militære

træning, såvel som en del af det at være et menneske.

» Rei Theron? « spurgte manden, der stod midt for, mens han trådte endnu et skridt frem. Rei tav stadig, af bar forbløffelse, og kiggede studerende rundt på de fire, inden han fik fremstammet et svar.

» Øhm ... Ja. «

» Er du klar? « spurgte manden.

» Klar ... hvad mener du ... hvor er Voight? «

» Voight? «

» Stefan Voight ... psykiateren han var her jo lige? «

» Voight ser du ikke mere. «

» Ikke mere ... men hvor er han? «

» Jeres relation er afsluttet, « svarede manden køligt og kortfattet.

» Afsluttet? «

» Det skal du ikke bekymre dig om ... du skal blot følge med os. Er du klar? «

Det var tydeligt, at det var denne mand i midten, der var leder af gruppen. De øvrige stod passivt, men lige så tydeligt på vagt og spændt i musklerne. Klar til at gribe ind, hvis situationen skulle kræve det. Han kunne aflæse det i deres ansigter. De var fokuserede og koncentrerede. Mentalt i højt beredskab.

» Klar til hvad? «

» Til at tage afsted. «

» Afsted ... hvor hen ... jeg ved slet ikke ... hvem er I? «

» Jeg kan ikke oplyse andet. Vi har fået besked på, at du er clearet, og at vi skal tage dig med. «

» Clearet ... tage mig med ... men jeg skal ikke ... «

» Vi er ikke dine fjender, Rei Theron ... du kan trygt følge med. «

Rei kunne mærke, det spændte i maven, samtidig med at adrenalinen langsomt begyndte at pumpe ud i kroppen, og hans agtsomhed tog til. Dette her virkede forkert. Han orienterede sig hurtigt, og så ubemærket som muligt, til alle sider og konstaterede, at han lige nu befandt sig i den værst mulige position. De fire mænd i uniformer var alle i kontoret, og eneste udgang var døren, som lige nu var spærret af manden, der førte ordet. Efter døren lå forkontoret, og bag dette den brede gang.

» Du skulle være blevet orienteret af din kontaktperson ... Voight ... har jeg ret? « fortsatte manden.

» Jo, men ... ikke om dette ... ikke om, at jeg skulle følge med jer, eller ... « Han kørte hånden gennem håret og kunne mærke presset fra de mange tanker øges. » Det var ikke dette her, han fortalte ... jeg ved ikke, hvem I er! «

Han bemærkede, at manden, der førte ordet, kiggede til siderne og kort kommunikerede visuelt med sine mænd. Som om de havde været forberedt på denne situation og vidste, hvad de skulle gøre. Rei kunne dermed godt regne ud, at han kun havde kort tid nu, hvis han skulle slippe væk. De gav ham tilsyneladende ikke mange sekunder at tvivle i og ikke mange chancer for at spørge ind til, hvem de var, eller hvad der skulle ske. Hvis han ikke fjøede dem nu, ville de med stor sandsynlighed handle på det om et øjeblik. Skulle han flygte, var det således nu. Han forsøgte fortsat at holde hovedet koldt og kunne udmærket regne ud, at det utvivlsomt måtte have noget at gøre med det, han netop havde talt med Voight om. Det kunne være disse mænd. Det kunne være sådan her det foregik. Tvivlen var dog alligevel for stor i ham og hans skepsis for dominerende. Hans intuition skreg til ham, at situationen var faretruende, og at flugten lå øverst på listen lige nu. Det forekom ham absurd og skræmmende, og endnu engang udfordrede hans fornuft ham. Dette var mod al hans forventning, og han havde absolut ikke den fjerneste anelse om, hvem disse mænd var, om de var venner eller fjender, eller hvad de ville ham for den sags skyld.

Han var tavs og kiggede forsigtigt rundt i lokalet, mens han trak vejret dybt og roligt. Observerede alle detaljer og koncentrerede sig om at holde fokus. Vinde tid. Finde flugtveje. Med en afstand på et par meter hen til døren bag manden foran ham, ville hans eneste mulighed være at udnytte fordelene ved at handle først. Hvis han satte i løb, ville han kunne nå bag om manden mod døren, inden de nåede at reagere, og han ville være gennem døråbningen på et øjeblik. Dette ville skærme ham fra deres våben, da deres svaghed, som han kunne vurdere det lige nu, netop var, at de alle befandt sig i lokalet og derfor var i vejen for hinanden, når de ville sætte efter ham. Dette var hans chance. En chance, der kun var mulig ganske kort endnu, så længe de holdt afstand og så længe hans handling endnu ville komme som en overraskelse.

» Jeg skal bede dig tage denne hætte over hovedet, indtil vi er fremme. Du skal ikke være bange ... det er alene af hensyn til din

egen sikkerhed, « sagde lederen, mens han nikkede til manden, der stod til højre for Rei. Han trådte frem og tog et sort klæde frem fra sidelommen.

» Hætte? « Rei bakkede et halvt skridt baglæns, mens han kiggede først på manden til højre, dernæst på manden til venstre og sidst, ud ad øjenkrogen, på manden bag ham. Hans hjerte hamrede endnu tungere, angsten steg markant og adrenalindosen blev øget. Alle alarmer blinkede rødt, og også han var nu i højeste mentale beredskab. Han kunne godt regne ud, hvad det handlede om. De kunne ikke lade ham gå, som Voight havde sagt. Den viden, han havde delt med ham, var ikke alene fortrolig, den indeholdt også et ultimatum, stod det nu klart for ham. Og han havde passeret grænsen, det øjeblik Voight indviede ham i disse menneskers eksistens. Det var for sent at vende om. Alternativet fandtes ikke længere. Han vidste allerede for meget. Det var i hvert fald sådan, Voight havde stillet sagen for ham. Om end han på ingen måde følte, at det var frivilligt; at han havde fået valget. Der måtte utvivlsomt være en grund til, at de insisterede så stærkt på at få ham med. Sammenholdt med deres aggressive og militante fremtoning, var den klareste følelse, han kunne mærke lige nu, ubetinget mistro. De virkede ikke tillidsvækkende.

Han var samtidig stadig fortvivlet og kunne hverken finde hoved eller hale i alle de informationer, han havde fået på meget kort tid. Han var vågnet af sin koma, eller bedøvede søvn, for få uger siden. Havde siden eksisteret i en mere eller mindre diffus tilstand, hvor hans eneste kontakt til verden havde været læger og sygeplejersker. Var blevet konfronteret med en overrumplende historie om sin fars genopstandelse. Og nu dette. Det flimrede for ham, samtidig med at han forsøgte at tænke klart. Han måtte væk. Koncentrere sig om at slippe fri. Måtte vinde tid. Sekunder. Skulle beslutte sig nu. Kunne se de to mænd på flankerne løfte let på højre hånd. Det var tydeligt, at de beredte sig på at trække våben. Tiden stod stille i dette øjeblik. Alle afventede. Anspændte. Fokuserede. Observerende. Alle aflæste de enhver bevægelse. Han havde intet valg og havde kun dette fastfrosne sekund til at udnytte sin spinkle fordel.

Beslutningen var truffet. Instinktivt, uden tanke. Han satte i eksplosivt løb mod døren og væltede samtidig med et voldsomt skulderskub manden foran omkuld. Vidste, at hans forspring var et spørgsmål om

brøkdele af sekunder lige nu, og at han på alle måder måtte prøve at forsinke dem.

» Rei ... VENT! « hørte han lederen råbe bag sig, mens han ud af øjenkrogen bemærkede, at de uden tøven satte efter ham.

Han var hurtigt ude af forkontoret og svingede til venstre ned mod hovedtrappen. Han befandt sig på tredje sal. Kendte efterhånden gangene og etagerne i detaljer, hvilket uden tvivl ville komme ham til gode nu. Bygningen var på fire etager. Der var trappetårne i både øst- og vestenden samt hovedtrappen i midten. Derudover var der to bagtrapper på nordsiden af bygningen, der fungerede som nødudgange. De var derfor ikke mænd nok til at dække samtlige udgange, hvilket han skulle udnytte til sin fordel.

Han skubbede den dobbelte glasdør ud til hovedtrappen op med et brag. Svingede til venstre mod trappen og tog den i tre store spring ned til anden sal. Kunne høre døren oppe på tredje blive skubbet op igen og vidste, at de var lige i hælene på ham. Kunne på trinene og stemmerne fornemme, at der måtte være to efter ham. De ville uden tvivl dække hans flugtveje af fra flere sider og havde sandsynligvis sendt en mand til hver af de to trappetårne i enderne af bygningen.

Han sprang ind ad glasdøren på anden sal og fortsatte ned ad gangen mod venstre og derefter ned ad endnu en gang mod højre. Kunne høre de stadig var efter ham, men også at de var længere bagude. Hans kendskab til bygningen købte ham vigtige sekunders forspring lige nu. Samtidig løb han stærkt og var ikke tynget af uniform og våben.

Han nåede døren ind til bagtrappen i nordvestenden. Lyttede hurtigt og forsikrede sig, at der var fri bane. Løb endnu en etage ned og lyttede igen kort ved døren. Hørte døren på etagen over ham gå op med et brag og derefter trin, der buldrede ned ad trappen. Kunne konstatere, at de stadig havde færden af ham og skyndte sig ind på førstesalen. Fortsatte ned ad den lange gang og ind ad nødudgangen til den nordøstlige bagtrappe. Denne gang fortsatte han helt ned til kælderniveauet. Åbnede døren ind til kælderen, igen ganske lydløst, mens han lyttede. Ingen ting. De havde ikke fulgt ham ad denne trappe endnu. Det måtte betyde, at de øvrige udgange var dækket.

Han havde aldrig været i kælderen før og kunne ikke se meget i det dæmpede sparelys, der blev formørket yderligere af den dunkle be-

ton. Kunne derfor kun navigere efter verdenshjørnerne, som han stadig havde rimelig styr på. Han valgte at gå mod vest, indtil han ikke kunne komme længere. Gangen sluttede ved en bred dobbelt ståldør ind til linnedlageret. Den var ulåst, og han gik forsigtigt ind i lokalet, der var helt mørkt og af den grund formodentlig også helt tomt. Han ville ikke tænde lys, og risikere at afsløre sig, og måtte derfor næsten famle sig frem. Kunne ane lyset fra kontakten lige fremme og antog, at der igen måtte være en dør.

Det gav et voldsomt spektakel og et stikkende jag gennem ham, da han væltede over et stativ med kitler. Adrenalinen skød endnu en salve ud i alle blodårerne. Han kom på benene igen og stod et øjeblik helt ubevægelig og lyttede. Ingen lyde overhovedet. Ingen trin og ingen døre der smækkede. Kun hans eget åndedræt og dunkende hjerte. Han kunne kun håbe, at larmen ikke havde nået de øvre etager. Han famlede sig videre, nu mere forsigtigt, og fandt uden øvrige styrt hen til den lysende kontakt i den modsatte ende af lokalet. Ganske rigtigt var der endnu en dør og efter at have sikret sig, at der stadig var fuldstændig stilhed, fortsatte han ud på gangen og videre ned mod den bagerste ende af bygningen. Han kom endelig, via en lang garderobegang med omklædning til begge sider og skabe langs væggene, helt ud til ydervæggen mod vest. Gangen endte blindt med solid beton til alle tre sider, kun brudt af et smalt kældervindue, cirka halvanden meter over gulvet. Dette var hans udvej.

Han kiggede med et hurtigt blik rundt og søgte efter noget at stå på. Fik øje på det, han måtte formode var en vasketøjscontainer. Han rodede hurtigt mellem de brugte tøjstykker, der for de flestes vedkommende lugtede beskt af kælderfugt, fandt en mørkebrun strikket hættetrøje og trak den på. Skubbede tøjcontaineren hen til vinduet og sprang op, så han kunne nå hængslerne. Det var tydeligt, at vinduet aldrig blev anvendt. Hængslerne var rustne og svære at få op, og da det endelig lykkedes, var selve vinduet omend endnu sværere at åbne. Han skulle lægge alle kræfter i for at trække det vidt nok op til, at han kunne hæve sig op i armene og mave sig ud i lyskassen.

Over ham var nu en stålrister, som udgjorde næste udfordring. Dels var den tung, og dels skulle han løfte den af uden at lave den mindste lyd. Han plantede fødderne solidt og gik ned i knæ, mens han lagde ryggen mod gitteret. Skubbede så af alle kræfter ganske forsigtigt op-

ad. Den rokkede sig ikke i første omgang, og han var nødt til at give den et hårdt skub. Det gav en høj metallisk lyd, da den løsnedes sig, og kunne på den måde ikke undgå at vække deres opmærksomhed, hvis de var i nærheden. Han fik nu løftet risten helt op og kravlede op på græsset. Lagde forsigtig risten ned igen og listede hen til hjørnet af bygningen mod nordsiden. Der var ingen at se, og han gik ud fra, at de formodentlig stadig afspærrede udgangene. Det ville dog kun være et spørgsmål om kort tid, før de også begyndte at søge uden for bygningen. Han måtte tage chancen og komme ud fra hospitalets område så hurtigt som muligt. Skulle blot få gader væk for at kunne forsvinde helt i byen. Han trak hættens over hovedet og satte i løb til venstre ned ad vejen.

Det var næsten mørkt. Solen var lige gået ned, og de høje bygninger fortærede den sidste rest af skumring. Han skulle mod vest for at komme til hovedbygningen og mod syd for at komme ind til byen. Han var kun godt en kilometer fra sin bopæl, men det var nok det eneste sted, han ikke kunne tage hen nu. Hans hjerne arbejdede derfor på højtryk. Han kunne ikke tage hjem. Havde ingen familie. Ingen venner. Havde ingen af sine ejendele med sig. Ingen penge, kreditkort eller ID-papirer. Intet. Var alligevel nødt til at flygte. Uden retning. Blot væk; i sikkerhed.

Han valgte at svinge til venstre og løbe mod syd. Passerede under en glasarkade og var derefter ude på en lang åben strækning, hvilket gjorde ham ængstelig. Han var for synlig, og der var for langt til næste sidevej. Løb alt hvad han kunne. Svingede til højre ind mellem bygningerne og fortsatte ad en gangsti. Blev efter godt halvtreds meter afskåret af en høj mur. Det var en blindgyde. Han kunne ikke komme ud på vejen på den modsatte side og måtte tænke hurtigt. Det var for risikabelt at vende om. Han forsatte ind ad en dør til venstre. Anede ikke, hvor han kom hen. Fulgte en lang smal gang fyldt med personale og patienter. Stormede gennem myldret og kom til at skubbe flere omkuld. Havde ikke tid til at vise hensyn. Kom via en svingdør for enden af gangen nu ud på en bredere vej. Fortsatte lige over og fulgte vejen mod vest. Kunne se en stor bygning lige fremme på højre hånd og parken på venstre.

I det samme hørte han en bil gasse voldsomt op. Kiggede tilbage og så en sort MPV komme i høj fart mod ham. Vidste ikke, om det var

dem, men turde ikke tage nogen chancer. Han satte farten op. Skulle nå den store bygning, inden han blev hentet. Halvtreds meter endnu.

Nu så han endnu en sort MPV svinge om hjørnet for enden af bygningen lige fremme, cirka hundrede meter fra ham. Tyve meter tilbage. Bilen foran nærmede sig i voldsom hast, og bilen bag ham var næsten oppe på siden af ham nu. Han løb stadig, alt hvad han kunne. Pulsen hamrede løs og lungerne hev efter ilt. Han kunne ikke nå det. Der var for langt og bilerne nærmede sig for hurtigt. Han tænkte igen som en desperat. Handlede ikke ud fra rationalitet, men alene ud fra antallet af muligheder. Sprang til venstre ind i parken, der skrånede opad. Hørte begge biler bremse voldsomt og skride rundt for ikke at ramme hinanden. De satte efter ham ind over fortovet og op over græsset, og han var derfor ikke længere i tvivl om, at det var dem.

Han løb mellem de tætteste træer og nåede et område med klipper, hvor bilerne ikke længere kunne følge med. En af deres mænd, så han, sprang ud og optog forfølgelsen til fods, hvorefter bilerne vendte og gassede op igen. Han løb selv videre mod syd, over klipperne, hvorefter det gik stejlt nedad. Lyden af bilerne forsvandt samtidig længere væk, men de ville uden tvivl køre rundt om parken og forsøge at fange ham på den modsatte side.

Dette var hans chance. Han vidste, at den store vej over mod de høje byhuse og banen lå for enden af parken, kun et par hundrede meter fremme, og der var mindst fem hundrede meter rundt om parken, inden bilerne igen kunne komme tæt på ham. Han fastholdt derfor det høje tempo gennem den kuperede park, og mellem de mange træer og klippefremstød, mens det gik nedad i voldsom fart. Kiggede hele tiden tilbage og så sin forfølger omkring halvtreds meter bag sig. Han kunne sagtens følge deres strategi. De var nødt til at have en mand på jorden for ikke at miste ham af syne. Forfølgeren kunne så hele tiden kommunikere til bilerne, og på den måde angive sin position. Forbandet, tænkte han. Han var nødt til at sætte ham af og måtte forcere yderligere. Var ved at snuble flere gange over grene og klippestykker og følte et øjeblik, at han igen var tilbage dengang i skoven, på flugt fra sin fortvivlelse. Som et deja vu af blodsmag og tornede buske.

Han kom ud på vejen ned mod den sydlige udkant af hospitalsområdet. Sprang over hegnet og fortsatte ned ad skrænten mod motorvejen, mens han stadig havde sin forfølger bag sig i samme afstand. Var

igen flere gange ved at vælte rundt på grund af det stenede underlag, men tvang hele tiden farten op.

Trafikken på motorvejen var stadig præget af myldretid og tæt nok til, at det var risikabelt at passere. Han kunne udnytte dette til at sætte sin forfølger yderligere og løb derfor nærmest i blinde tværs over vejen, mens bilerne susede forbi; flere med hornet i bund. Han havde straks sværere ved at komme over den næste vejbane, da trafikken i modsat kørselsretning, ud af byen, var tættere på dette tidspunkt. Han var nødt til at vente på det rette øjeblik og stod klar til at sætte af. Så sig hurtigt tilbage. Hans forfølger havde sat sig på knæ i kanten af vejen, hvilket undrede ham. Han vendte igen blikket mod bilerne, der susede forbi, men kunne endnu ikke slippe over. Kiggede tilbage mod sin forfølger og så nu, at han havde rettet sit pistolsigte mod ham. Han stod helt blottet her midt på betonværnet og mærkede en isnende forskrækkelse jage gennem sig, da han kiggede direkte ind i pistolløbet. Hans forfølger havde et rent skud og ville kunne dræbe ham øjeblikkeligt. Deres blikke mødtes et kort sekund, og han nåede at opfange et køligt og fattet ansigtsudtryk. Men han skød ikke. Holdt ham blot i sigtet. Sænkede lidt efter pistolen en anelse og lod ham slippe.

Samtidig så han den ene af de sorte MPV'ere komme i høj hastighed ned af en sti længere henne ad skrænten. Den kørte uden tøven i fuld fart ud over gruskanten mod motorvejen og fløj den halve meter ned mod asfalten, hvorefter den fortsatte direkte mod ham. Selv om denne korte hændelse undrede ham, havde han ikke tid til at reflektere over det lige nu. Han vendte sin forfølger ryggen og satte videre i løb over vejen, uagtet at det i sig selv var ved at koste ham livet. Force-rede endnu et hegn og kom ind på baneområdet. Fortsatte et stykke langs sporet, hvor bilerne ikke kunne følge ham, hvilket igen gav ham et forspring, da de var tvunget til at køre tilbage over Solnabroen for at hente ham.

Det var nu, han havde chancen for at forsvinde mellem bygningerne. Der var kun et par hundrede meter hen til etageejendommene og dermed til udkanten af den tætte bebyggelse. Herfra ville han være i rimelig sikkerhed. Han kunne dog se, at han fortsat havde sin hale på. Han var over motorvejen og fulgte ham nu langs sporet. Stadig omkring halvtreds meter bagude, som om han bevidst holdt afstand. Rei

kravlede over endnu et hegn ind mod en stor parkeringsplads, og mens han hang i toppen af hegnet, så han igen sin forfølger rette sigtet mod ham. Og igen fangede han ham i et rent skud. Holdt ham blot på kornet, roligt og koldsindigt, uden at skyde. Som en markering; en magtdemonstration.

Han sprang ned fra hegnet og nåede via parkeringspladsen ud på Norra Stationsgatan, hvor han fortsatte til venstre, mod øst. Dette var hans hjemmebane, og han kendte gaderne ganske godt her. Så sig konstant tilbage og kunne et kort øjeblik ikke længere øjne sin forfølger, der endnu ikke havde rundet hushjørnet foran parkeringspladsen. Det var derfor nu, han skulle forsvinde, inden de igen fik visuel kontakt. Han holdt stadig en høj fart og kunne mærke lårene skrigte efter hvile. Læggene smertede, lungerne var udpint og spyttet trak ud i munden. Han havde ikke flere kræfter, men var nødt til at fortsætte. Kunne ikke give op nu, hvor han var så tæt på at slippe fra dem. Bilerne måtte stadig være et stykke bag ham, og han var kun få gader fra at blive opløst i byens trafikale tågeslør.

Efter godt hundrede meter svingede han til højre ned ad Hälsingegatan og satte endelig farten ned. Hev desperat efter vejret. Var nødt til at få pulsen ned, inden han bogstaveligt talt kastede sine lunger op. Samtidig ville det vække for megen opsigt her, hvis han løb i fuld fart. Han ville forsøge at falde ind mellem menneskerne på gaden og forsvinde i skyggerne langs husmuren. Han gik derfor i moderat tempo og holdt hele tiden udkig i begge retninger. Flået op indvendig af udmattelse og stadig pumpet med adrenalin af angst for sine forfølgere.

Han tog hættetrøjen af og smed den ind i dørhullet ved en opgang. Var næsten fremme ved den første sidevej mod højre, da han så den ene sorte MPV på vej ud af rundkørslen, omkring to hundrede meter længere fremme. Han trådte med et hurtigt instinktivt skridt til siden i skjul ved en opgangsdør. Hjerterytmene steg igen hastigt, mens han krydsede fingre for, at de ikke havde set ham. Han tog i håndtaget og kunne konstatere, at døren var låst. Der var ingen flugtveje, og han var fanget lige nu. Var tvunget til igen at tage en risikabel chance. Var nødt til at nå længere ind mod byen. Uden tøven. Kiggede forsigtigt frem, og kunne ikke se bilen. Også til den modsatte side syntes der at være fri bane. Hans forfølger måtte tilsyneladende have taget en an-

den sidevej og var rystet af, indtil videre. Han fortsatte derfor i samme langsomme tempo ned ad gaden mod rundkørslen. Forventede, at da de ikke havde set ham, ville det sikreste være at følge den retning, de allerede havde afsøgt. Kunne han nå over rundkørslen, ville hans flugtvej være yderligere sløret, og deres muligheder næsten udtømt. Han havde samtidig sidevejen, kun tredive fyrre meter længere fremme, som bagudgang og gik med agtsomme skridt, mens han hele tiden kiggede nervøst til alle sider. Havde al sit fokus på at nå rundkørslen og var derfor uopmærksom et sekund for længe, inden han ud af øjenkrogen så en sort MPV komme mod ham i høj hastighed fra sidevejen. Han vendte sig med et sæt og stod nærmest som forstenet, da den bremsede få meter fra ham. Samtidig så han nu også den anden MPV komme bagfra, ned ad Hälsingegatan, og også denne bremsede brat få meter fra ham. Begge biler holdt nu på tværs og havde sat ham i skak. De afspærrede ham i begge retninger, og kun den brede vej ned mod rundkørslen var endnu fri.

Pulsen hamrede igen voldsomt. Adskillige mænd sprang ud af begge biler. Rettede deres skydevåben mod ham og holdt ham fikseret i et krydsfelt uden chancer for at søge dække. Han trådte i refleks et par skridt baglæns og standsede så helt op. Kiggede desperat rundt. Brystkassen pumpede ind og ud, som på et skræmt dyr. Situationen var fastlåst. Forsøgte han at tage flugten bagud, ad den brede vej, ville han være som jaget vildt ud over åben savanne. Dels ville de kunne hente ham på få sekunder, og dels havde mindst fem mand taget sigte på ham. Men netop den tanke slog ham pludselig. Dels var deres uniformer ikke sorte. De var grå. Og det var hans forfølgers også, gik det først op for ham nu. Dels var de mange flere, end de fire mand han så oppe på Voights kontor. De kunne selvfølgelig have været flere, uden at de alle var på kontoret, men det undrede ham alligevel.

I det samme kom endnu en bil, en hvid varevogn, i høj fart direkte mod dem. Denne kom fra rundkørslen og lukkede således den sidste åbning af. Den bremsede med hvinende dæk og svingede rundt, så den holdt blot et par meter bag ham med siden til. Han kiggede tilbage og så skydedøren gå op. Uden ord og i stor hast sprang to mænd i sorte uniformer ud, greb fat i ham og trak ham tilbage til bilen med magt. Han genkendte dem begge. Det var dem fra Voights kontor.

» Spring ind, « råbte den ene til Rei. Men inden han nåede at fatte,

hvad der skete, var han allerede blevet trukket ind i bilen. Skydedøren blev smækket i med et rungende brag, samtidig med at bilen satte i voldsom acceleration, så dækkende igen hvinede. Han tumlede rundt i kabinen, mens han forsøgte at få det til at give mening. Det der på meget kort tid havde udviklet sig til rent kaos. Hvem var hvem? Hvem var efter ham? Han troede, det var dem fra Voights kontor, der havde jagtet ham. Men disse var åbenbart nogle andre. Nu virkede det, som om mændene fra Voights kontor forsøgte at redde ham fra dem i de sorte MPV'ere. Det snurrede rundt i hovedet på ham, samtidig med at bilen snurrede rundt i svingene i meget høj hastighed.

» Du skulle ikke være flygtet. Det er dem, vi prøver at redde dig fra, Rei ... stol på mig. « Det var lederen fra tidligere, som igen førte ordet. » Vi har ordre om at bringe dig sikkert ind ... som Voight har oplyst dig, « fortsatte han. » Det er vigtigt, at du stoler på mig og ikke forsøger at flygte igen. Det er for din egen sikkerheds skyld ... det håber jeg, du har forstået nu. «

Det bumpede og slingrede, mens han talte til ham, og Rei var stadig både dybt rystet og i voldsom adrenalinrus. Intet, af det der var sket så uhyrlig hurtigt og som forekom helt grotesk, gav mening for ham, men han havde en mærkværdig fornemmelse af, at han lige nu alligevel var i en vis grad af sikkerhed. Måske var disse mænd her vitterlig for at sikre ham og ikke for at gøre ham ondt.

Mens de stadig kørte i høj fart, og de to sorte MPV'ere tydeligvis havde sat jagten ind på dem, fortsatte han. » Jeg beklager meget ... men vi er desværre stadig nødt til at bede dig tage hættten på. Det er som sagt af sikkerhedsmæssige hensyn. Ikke kun din sikkerhed ... men vores alle sammens. Det håber jeg, du har forståelse for. «

Alle Rei's indre stemmer skreg i munden på hinanden, og det stred mod al hans fornuft at acceptere at blive blændet. Dels var han stadig rystet og følte i den grad behov for at have alle sine sanser i behold. Dels var det særdeles angstfremkaldende at lægge sit liv i hænderne på disse mennesker. Især på et tidspunkt, hvor han hverken havde fået bekræftet, hvem de var, og på et tidspunkt hvor de lige nu var i hæsbælende flugt fra de to øvrige biler, fyldt med svært bevæbnede mænd. Alligevel stod det ikke til diskussion. Alternativet ville være, at de smed ham ud og overlod ham til forfølgerne, hvis hensigter afgjort virkede mindre reelle end de fires her i bilen. I valget mellem to on-

der måtte han acceptere hættten og nikkede derfor modvilligt.

Det følte skræmmende, og hans hjerte bankede om end endnu hurtigere. Der var rigelig luft inde under hættten, men kulsort, og han kunne intet se. Selvom han antog, at det var en nødvendighed, som ville være ovre snart, måtte han repetere Voights ord om disse mennesker, der kunne hjælpe ham. Ligesindede, som han havde beskrevet dem. Kun den tanke kunne berolige ham, og langt nede i bunden af sin angst mærkede han samtidig spiren af et beskedent håb. Voight kunne jo have talt sandt, og måske var han lige nu ved at tage det første skridt i retning af at finde sandheden om sin far.

En person på hver side holdt ham på plads under den turbulente kørsel. Der var ingen samtale, mens de kørte, og både lyde og rystelser begyndte at blive diffuse. Han havde opgivet at tælle, men havde indtryk, af at kørslen var blevet mere rolig de sidste omkring fem minutter. Som om de måske havde fået rystet forfølgerne af. Men pludselig accelererede de voldsomt igen. Svingene blev mere aggressive og farten øgedes markant.

Det virkede, som om noget ikke var, helt som det skulle. Ikke helt gik efter planen. Det blev mere hektisk, og med ét lød der et kæmpe brag. Det skar i ørerne, og bilen gav et voldsomt ryk til den ene side. Bremsede kraftigt og satte så farten op igen, kunne han høre på omdrejningerne fra motoren.

» Hvad var det ... hvad sker der! « råbte han.

» Bare forhold dig i ro. Der sker dig ikke noget, « svarede en af mændene ved hans side.

Der lød et brag mere. Og igen et. Der var ingen tvivl. De skarpe smæld var lyden af skud, der ramte bilens metalsider. Han kunne høre lydene fra vejen blive forstærket og mærke vind, der blæste ind. Der måtte være blevet åbnet nogle vinduer, samtidig med at de stadig kørte i særdeles høj hastighed. Bilen ruskede fra side til side. Han hørte lyden af våben, der kikkede.

En af mændene ved Rei's side tryggede ham forover. » Hold hovedet nede mod knæene, « råbte han meget bestemt. » ... og dæk hovedet og ørerne med armene. «

Han blev kastet fra side til side af bilens voldsomme ryk, og forsøgte alt hvad han kunne at holde sig nede. Der lød striber af skud fra bilen. Mindst tre forskellige våbentyper, kunne han høre. Det var svært at

skelne mellem skuddene, der blev affyret fra bilen, og skuddene der ramte bilen, da lydene var så kraftige og tydeligvis meget tæt på. Det hele flød sammen i et kaos af skærende brag, metalliske slag mod bilen, skudvekslinger, motorens høje omdrejninger og vindens susen fra de åbne vinduer. Han havde ikke tid til at forsøge at forstå, hvad der foregik. Han brugte alle sine kræfter lige nu på at holde balancen i bilen, der blev kastet rundt i svingene, mens råb og kommandoer fløj gennem kabinen.

» Hold mod venstre! « råbte en af dem flere gange.

» Følg rampen op! « råbte en anden.

» Tag bagruden! «

» Ammo til forsædet! «

» Hold fast! « bemærkede han en råbe, inden det hele flimrede i et ugenkendeligt kaos. Lydende blev til skurende metal, og bilen føltes som en centrifuge. Hans hoved tumlede ind i taget, i sidemanden og bagud. Han forsøgte fortsat at dække sit hoved og holde det nede mellem knæene, men bilen væltede rundt. Han kunne stadig høre skud udefra, men asfalten mod bilens side og de råbende stemmer fik det hele til at flyde sammen.

Centrifugen var endelig stoppet. Lydene af skud var standset, og der var helt stille nu. Men kun et øjeblik. Mændene var hurtigt i gang igen.

Bilen lå på siden, kunne han mærke og de lå nærmest oven på hinanden. Han havde slået hovedet adskillige gange, da bilen væltede, og mændene blev kastet rundt i kabinen.

» Træd i mod, « sagde en stemme til ham.

Han trådte i blinde og fik fodfæste. Formodentlig på ham, der lå under ham. Mærkede samtidig, at han blev løftet op og ud af bilen.

» Søg dækning bag bilen. «

Han blev trukket i armen og ført nogle meter. Skuddene begyndte igen. Han kunne høre, at der sad flere mænd omkring ham og skød, og han kunne igen høre skud, der ramte bilen og vejen omkring dem. Pludselig lød også et øredøvende brag. Det måtte være en eksplosion.

» To mand bagude! « Råbet kom fra en, der befandt sig et stykke fra dem.

» To lige fremme ... to mere længere tilbage ... på broen. «

Han kunne høre åndedrættet fra manden, der sad helt tæt på ham

og som havde holdt fast i ham hele tiden.

» Vi bliver samlet op om et øjeblik. Tag det helt roligt. «

Der lød flere skud. Nu fra en anden retning. Måske fra de to på broen, der var blevet råbt om. Han hørte nu også lyden af sirener, der kom nærmere. Blev trukket om på den anden side af bilen. Kunne lugte brændende benzin og kunne ane lyset fra de kraftige flammer glimte gennem den sorte hætte. Det måtte være en anden bil, der var eksploderet før. Formodentlig en af forfølgernes.

» Samling! « råbte en stemme længere fremme.

Lyden af hvinende dæk gav et sæt i ham. En bil var bremsset op lige bag ham, og han hørte de samme genkendelige lyde af skydedøre, der gik op.

» Ind ... hurtigt! « blev der råbt.

Han blev trukket hårdt i armen og ført ind i bilen. Hørte flere andre personer springe ind samtidig. Det gik stærkt. Skydedørene blev smækket i, mens bilen accelererede kraftigt. Igen kunne han høre voldsomme omdrejninger og mærke, at bilen kørte væk i høj fart. Lydene fra skuddene og sirenerne tonede ud, og efter nogle kraftige sving blev kørslen mere rolig.

» Er alle okay? « spurgte en stemme oppe foran i bilen. Han genkendte igen, denne gang med en vis lettelse, stemmen som lederens. Fem mænd bekræftede. En ny chauffør var åbenbart kommet til.

Bilen kørte helt roligt nu, og der var stille en stund, indtil lederen igen henvendte sig til Rei.

» Jeg beklager denne lille forsinkelse. Vi er fremme om cirka tredive minutter ... er du okay? «

Rei bekræftede lavmælt.

Bilen standsede, og motoren blev slukket. Lydene fortog sig og kun en susen, som fra en trafikeret vej i nærheden, fangede hans opmærksomhed. Det gav et sæt i ham og skar i ørerne, da skydedøren blev trukket op. Alt var fortsat helt mørkt, mens han hensynsfuldt blev ført ud af bilen. Skydedøren smækkede i bag ham, hvorefter bilen gassede op og kørte væk.

Han blev ført omkring halvtreds meter frem og herefter op ad en kort trappe. Lyden af elektroniske døre, der skurede, gav ham indtryk af, at han befandt sig ved en elevator. Han blev trukket nogle skridt frem ganske forsigtig og omsorgsfuldt. Lydene blev dæmpet igen, og trinene havde nu en rungende klang. Han befandt sig med sikkerhed i elevatorkabinen.

Der var helt stille. Han kunne fornemme en person meget tæt på. Kunne høre åndedrættet. Hætten over hans hoved blev løsnet og roligt fjernet. Lyset fra lampen i elevatorens loft var skarpt og han kneb i første sekund øjnene sammen. Den uniformerede mand, der havde afmonteret hætten, trådte tilbage til væggen og fjernede blikket fra ham. Der var fire mænd i elevatoren, konstaterede han, ud over ham selv. De fire mænd fra Voights kontor. De var høflige og behandlede ham med respekt, men kun så længe han føjede dem, formodede han. Et absurd magtforhold.

Der var stadig helt stille, og elevatoren bevægede sig ikke. Dørene stod endnu åbne, og han kunne mærke den svale luft ude fra. Han trak vejret dybt og roligt. Nerverne var næsten faldet til ro nu, selvom han endnu ikke havde fået svar på, hvad der var sket, hvem det var der havde angrebet dem, eller hvorfor. Ingen ord; blot tavshed hele vejen. Han var stadig chokeret, over det der var foregået, for hans vedkommende helt i blinde, og over at have været omgivet af livsfarlige trusler, uden at kunne andet end høre og mærke det hele.

Lederen brød tavsheden. Via sin mobiltelefon gav han besked om,

at de var ankommet, og kort efter rakte han ud og trykkede på knappen til 4. etage; den øverste etage. Rei kunne føle det spænde i kroppen, da dørene til elevatoren langsomt lukkede verden ude. Udsigten blev snævret ind, til den smalle stribe en elevatordør efterlader sig, for dernæst at forsvinde. Han kiggede rundt på de fire mænd. De syntes endelig at slippe deres koncentrerede blik på ham. Deres mission var fuldført. Han var bragt sikkert frem, og der var ikke længere nogen mulighed for at vende tilbage. De løsnede op uden dog at udtrykke, at det havde nogen som helst følelsesmæssig betydning.

Elevatoren accelererede ned og standsede med en blød bevægelse. Døren gav igen en svag skurende lyd, da den gik op og åbnede ind til et tomt lokale på størrelse med selve elevatorkabinen; omkring tre meter bredt og fire meter langt.

Han blev stående et øjeblik. Kiggede igen rundt på fire andre. Lederen nikkede til ham for at signalere, at han skulle træde ud af elevatoren. Rei kiggede sig ikke tilbage. Hørte blot elevatordørene lukke bag sig og lyden af kabinen, der igen kørte ned.

Han stod nu her, alene, i det lille forlokale. Det var symbolsk, som at stå på tærsklen mellem det kendte og det ukendte, der nu skulle komme. Han stillede sig, foran det der lignende antydningen af en dør, i den modsatte side af rummet. Ventede på, at den skulle gå op. Der var hverken håndtag eller knapper. Lyset i rummet virkede behageligt og afdæmpet, og lyskilden var skærmet bag lister mellem loft og væg, hele vejen rundt. Mørklilla tæpper på gulvet, der føltes bløde under hans sko. En varm beige på væggene, som gav lyset denne beroligende farve. Der var ingen udsmykning i rummet. Heller ingen lyde overhovedet.

Han trak stadig vejret langsomt og kontrolleret og havde fået sin puls helt ned. Efter omkring et halvt minut lød der et svagt hydraulisk tryk, hvorefter døren langsomt gik op.

Rummet mindede mest af alt om en fængselscelle. Bortset fra, at der var en dør ind til et meget lille badeværelse med toilet og bruser. Derudover var der en taburet, en skrivepult og så denne briks han lå på. Minimalistisk indretning. Der var heller ikke kælet for udsmykningen. Loftet var hvidt, væggene hvide, gulvet rå beton og ingen billeder på væggene. Der var ingen vinduer, og eneste lyskilde var en hvid glaspandel, der hang fra loftet midt i lokalet.

Han havde ligget ubevægelig på briksen i flere timer nu og stirret op i loftet, mens tankerne havde været ved at koge over. Måske havde han sovet. Var faktisk ikke klar over det. Havde ingen fornemmelse af, om det var nat eller dag. Huskede blot, at det havde været aften, da de ankom efter den traumatiserende flugt og efterfølgende skyderier. Det virkede absurd og i den grad så uvirkeligt, at han lige nu havde vanskeligt ved at forholde sig til det.

Til gengæld sad Voights ord om hans far stadig i ham som en bidende smerte. Som om det endnu ikke var blevet omsat til rationel viden. Som om hans sind ganske enkelt ikke havde erkendt ordene helt endnu. Han var slet ikke nået frem til, om han troede på det. I hans verdensbillede, i hans hukommelse og ud fra alt han havde vidst hele sit liv, var hans far død. Dræbt i en trafikulykke, da han selv var fire år. Men hvad hvis han havde ret? Om end det syntes helt utænkeligt, var det alligevel lykkedes Voight at plante denne ætsende snert af tvivl i ham. Så spinkel den var, så stærk var den også, og den ulmede i hans bevidsthed nu. Han kunne ikke vende tilbage til sin sikre viden. Den sikre viden eksisterede ikke længere. Nu var der kun uvished og tvivl, og bag tvivlen gemte sig håbet.

Lige nu følte han sig helt uden for indflydelse på, hvad der foregik, men han blev ved med at huske sig selv på Voights ord om, at han skulle vælge at tro. Da han var trådt ind af døren fra forlokalet ved elevatoren, var han blevet mødt af to uniformerede mænd, der havde

ført ham til en form for klinikstue. Her havde en kvinde, iklædt hvid kittel, rensset de sår, han tilsyneladende havde pådraget sig under turbulensen i bilen. Hun havde kigget overrasket på de mange år, han havde på arme og overkrop, men ikke kommenteret det. Som med alle øvrige, han indtil videre havde mødt, efter han forlod hospitalet, var der stort set ingen ordvekslinger. Bagefter var han blevet ført til dette rum, og døren var blevet låst; uden forklaringer og uden besked om, hvad der skulle ske.

Han afventede derfor indtil videre blot tingenes udvikling, og underligt nok følte han sig ikke nervøs, til trods for at han havde lagt sin frihed, og i bund og grund sit liv, i nogle fremmede menneskers hænder. Mennesker, han ikke vidste hvem var, og mennesker hvis motiver han intet kendte til. Det virkede umiddelbart afsindigt, men han følte ingen angst. Måske var det hans solide militære træning, der skinnede igennem. Han havde været udsat for træningsøvelser under massivt pres utallige gange og havde lært at kontrollere sine følelser og tanker. Havde lært at holde pulsen nede, hovedet koldt og hele tiden være på forkant med situationen. Men egentligt var det vist mest af alt hans ligegyldighed over for, om der skulle ske ham noget. Han frygtede faktisk ikke det værste, om det så var døden. Den havde mistet sin betydning for ham. Han kunne have været død nu, som konsekvens af underkøling, blodtab eller infektioner, efter sin vanvidsrus i skoven. Han kunne have været død efter at være havnet midt i en skudveksling med blænde for øjnene.

Alt sammen virkede i dette øjeblik fjernt og ligegyldigt, og han følte ikke længere, at han havde noget at miste. Alt, der havde været at miste, var allerede væk. Det eneste, der lige nu var tilbage, var hans nyfødte håb, hans åndedræt og hans bevidsthed om, at han var i live. Men selv den fornemmelse kunne forekomme uvirkelig lige nu. Hvis lyset i dette rum ikke havde været tændt, ville han kunne blive i tvivl, om hans åndedræt var det eneste, der eksisterede overhovedet.

Han lod lyset være tændt. Det gav stadig en oplevelse af, at livet strakte sig længere ud end ham selv. Helt ud til de hvide vægge og det rå betongulv. Lige nu ikke længere. Resten var alene en forventning om, at døren på et tidspunkt ville gå op, og en verden udenfor ville præsentere sig for ham. I dette vakuum af intethed kunne han dog blive alvorligt bange for, at alt allerede var ophørt.

Han fortsatte med at kigge op i det hvide loft. Ind i mellem kunne han høre svage lyde af aktiviteter langt væk. En dør der lukkede, skridt, stemmer. Svagt og fjernt.

Det ruskede i ham. Først, som om det kom langt væk fra, men da han åbnede øjnene, så han de to uniformerede mænd. Den ene lagde et sæt tøj og nogle toiletsager på taburetten. Den anden satte en bakke med morgenmad på skrivepulten og henvendte sig til ham.

» Du skal være klar om femten minutter. Sørg for at få noget at spise og rent tøj på. « Han pegede hen mod tøjbunken på taburetten, hvorefter de igen forlod lokalet og låste døren efter sig.

Han havde endnu ikke kunne identificere nogen form for mærkning, symbol eller andet på de ensartede uniformer, han havde set. Heller ingen navneskilte eller numre. Helt anonymiserede.

Han satte sig op på briksen. Gned øjnene, mens han gabte. Havde igen sovet, men havde ingen fornemmelse af, hvor længe. Tid og sted var ophørt. Han følte sig umiddelbart mere udhvilet og konkluderede, at det måtte være adskillige timer. Han formodede samtidig, at det måtte være morgen, eftersom det var traditionel morgenmad, de havde serveret.

De to uniformerede mænd vendte tilbage med imponerende præcision, mens han stadig stod med en halv skive brød i munden og den ene arm på vej gennem skjorteærmet. Han havde kun lige nøjagtig nået en hurtig opfriskning hen over håndvasken og ellers ingen barbering eller øvrig soignering på den korte tidsfrist, de havde efterladt.

» Følg venligst med, « sagde den ene. » Du skal afsted om 45 minutter. «

» Afsted? « spurgte Rei.

» Til lejren. «

» Lejren? «

Uden at svare yderligere på hans spørgsmål, trådte de begge ud af lokalet og stillede sig afventende på gangen, lige uden for døren.

» Følg venligst med, « gentog han blot. De var særdeles fåmælte og forventede tilsyneladende, at han ureflektet fulgte deres anvisnin-

ger. Han fik trukket skjorten helt på og sunket den sidste humpel brød, inden han allerede halsede et par skridt bag dem, ned ad gangen.

Ligesom rummet han havde opholdt sig i det sidste halve eller hele døgn, var denne lange gang også helt anonym. Hvide lofter og vægge samt det rå betongulv. Lyset kom fra livløst blege lysstofrør, og der var stadig hverken vinduer eller dagslys. De drejede om et hjørne og fortsatte yderligere et stykke. For enden af gangen kom de via en dobbeltdør ud til en trappeopgang. Fulgte trappen en etage op og kom igen ind ad endnu en dobbeltdør. Gangen på denne etage var noget bredere, og han fulgte de to uniformerede mænd ned til enden og ind i et stort, og helt tomt, lokale. Heller ikke her var vinduer, men til gengæld en dør i den modsatte ende af rummet. Døren stod åben, og der var lys i lokalet bag. De fortsatte tværs over gulvet mod det oplyste lokale, hvorefter de to uniformerede mænd standsede op, og indtog det der lignede vagtpositioner på hver side af døren. Herefter gjorde de signal til ham om, at han skulle fortsætte ind. Rei kiggede et øjeblik med en vis undren og skepsis på dem begge, men forkastede endnu engang al refleksion og gjorde som anvist.

Det han trådte ind i mindede mest af alt om en interimistisk lægeklinik. Der var en grøn briks midt i lokalet, en lang bordplade af stål til højre hvorpå der lå nogle enkelte instrumenter, et højskab til venstre, skarpt lys i loftet fra de velkendte lysstofrør og ingen vinduer, forudsigeligt nok. Længst væk fra døren, ved et smalt skrivebord op mod bagvæggen, sad en mand i hvid kittel med ryggen til. Da han rejste sig og vendte sig mod ham, kunne Rei se, at det var en ældre mand; måske i tresserne.

» Kom bare ind, « sagde manden i kitlen venligt, mens han gik frem mod briksen.

Rei trådte et skridt nærmere. » Hvad skal jeg her? « spurte han og kiggede skiftevis rundt i lokalet og på manden i kitlen, samtidig med at han kunne mærke ængstelsen vokse. Manden i kitlen kom ham nu helt i møde. Tog ham på skulderen, mens han førte ham hen mod briksen og samtidig nikkede til de to vagter, der trådte ind og stillede sig på hver side af døren, som herefter blev lukket.

» Du skal afsted til lejren nu, men jeg kan ikke sige meget mere. Lokationen er fortrolig, og jeg kan derfor hverken fortælle dig, hvor

længe turen varer, eller hvor lejren befinder sig. « Han vendte sig mod ham, da de stod lige foran briksen, og fortsatte. » Der er dog nogle sikkerhedsmæssige foranstaltninger vi skal følge, inden du kan komme afsted. « Han pegede på briksen, samtidig med at han gik hen til langbordet og åbnede en stålkasse. » Så, hvis du lige vil lægge dig op ... «

Rei blev forskrækket og skulle til at gå mod døren igen. De to uniformerede mænd var tilsyneladende forberedt på hans reaktion og rykkede på symbolsk og myndig vis et skridt ind foran døren. Han var ganske handlingslammet og begyndte at tvivle på sin blinde tillid, eller opgivende ignorance, som indtil videre havde ført ham her til. Situationen udviklede sig noget mere faretruende, end han måske alligevel havde været forberedt på, og hans tvivl og modvilje kæmpede lige nu for at tilråbe sig hans opmærksomhed. Manden i kitlen var utvivlsomt også forberedt på denne reaktion.

» Der er intet at være nervøs over. Det er bare sovemedicin ... ikke andet. «

» Sovemedicin ... men så aner jeg jo ikke ... hvordan kan jeg være sikker på at ... «

» Det er ganske ufarligt, så hvis du vil lægge dig op og ... « forsøgte han fortsat at berolige, men Rei afbrød og var nu mere bestemt.

» Jeg skal ikke have sprøjtet noget ind! Jeg skal under ingen omstændigheder have ... «

Manden i kitlen standsede sit forehavende uden dog at fortrække en mine. » Det er op til dig. Ønsker du at afbryde processen her? «

» Afbryde processen ... hvad mener du? « spurgte Rei oprevet. Han kiggede over på de to vagter ved døren og så tilbage på manden i kitlen. » Hvad mener du? «

» Vi kan ikke fortsætte processen, hvis du modsætter dig. I så fald standser vi her. Hvad ønsker du? «

» Men sovemedicin ... bedøvelse ... jeg har jo helt frivilligt ... jeg har intet ... «

» Det er det, vi skal sikre os, ikke sandt ... men det er dit valg, « afbrød han, nu også noget mere bestemt og med en tiltagende utålmodighed. Det stod klart for ham, at dette var et ultimatum. Endnu et. Det var ikke til forhandling. Han var gået et langt stykke indtil nu, følte han, men at miste kontrollen fuldstændig og deponere den hos

disse aldeles fremmede mennesker, var han mildt sagt noget beklemst ved. Da hans reelle handlemuligheder til gengæld var rent hypotetiske, valgte han derfor endnu engang at resignere til fordel for det højere formål. Om dette ville bringe ham nærmere sin far eller svarene om hans fars skæbne, var han på ingen måde sikker på. Han havde dog intet at vende tilbage til, ingen egentlige alternativer og af den grund intet at miste. Han sænkede skuldrene og lagde sig op på briksen uden yderligere kommentarer.

Manden i kitlen fortrak stadig ikke en mine, men vendte sig blot igen mod stålkassen på bordet. Som om han havde forudset dette spinkle og ynkelige oprør. » Du vil blive lagt til at sove lige om et øjeblik, og når du vågner, er du fremme. Du kommer ikke til at opleve noget ubehageligt. « Han tog et stort metalinstrument op, der mest af alt mindede om et avanceret skydevåben.

» Du siger sovemedicin ... men er det bedøvelse ... eller hvad er det? « spurgte Rei, forskrækket over synet af den voldsomme tingest.

» Ja, det kan man sige ... det er ikke narkose, men som sagt ... mest en form for sovemiddel. Et stærkt et, men helt uskadeligt. « Han stod med ryggen til, mens han samlede delene på injektoren. » Jeg ved, den ser skræmmende ud, men det gør ikke mere ondt end en indsprøjtning. Det går til gengæld hurtigere med denne form for injektion. « Han spændte løbet på injektoren og vendte sig mod Rei. » Det ligner en pistol i overstørrelse, er jeg klar over, og det er det på en måde også. Den skyder væsken ind i høj hast, som en ampul. Ampullen ligger så i din skulder og doserer sovemedicinen langsomt under hele rejsen. På den måde kommer det dels længere ind i skulderen, og du mærker det faktisk mindre. Det minder lidt om, når du trækker et plaster hurtigt af, du ved. Hvis man er rigtig hurtig, mærker man det næsten ikke, vel. Same thing. «

» Men ... hvorfor ikke ba ... « forsøgte Rei at spørge, men blev afbrudt.

» Den doserer mere præcist. « Han drejede på yderligere et par indstillingskruer og bad derefter Rei om at tage trøjen af og lægge sig på siden. » Det tager kortere, end du kan nå at blinke. «

Rei lå klar og lukkede øjnene. Han mærkede skyderens løb blive presset ned mod bagsiden af skulderen og mærkede især, at stålet var iskoldt. Det gav et højt smæld, da den blev udløst, og han råbte af

smerte. Det gjorde forbandet ondt.

» Så er det overstået ... god rejse, « sagde manden i kitlen med et tørt smil, inden han igen vendte ryggen til Rei og begyndte at pakke kassen og injektoren sammen.

Rei vendte sig langsomt om på ryggen og lå og kiggede op i det hvide lysstofrør, mens han bed tænderne sammen af smerte. Han mærkede efter med hånden, hvor han havde fået skudt sovemidlet ind. Det føltes, som om han havde skudt en håndgranat ind i skulderen på ham.

De to uniformerede mænd begyndte at lægge tæpper sammen og tage nogle tasker ud af skabene. Manden i kitlen tjekkede Rei i øjnene med en lygte og testede hans reflekser. Herefter nikkede han til de to uniformerede mænd og forlod lokalet.

Lydene og stemmerne fra mændene blev snart diffuse, og lyset fra lysstofrøret i loftet tonede langsomt ud.